

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych

Art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1414 i 2111 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przewodniczący Krajowej Rady może wezwać spółkę, o której mowa w art. 26 ust. 2 i 3, do przedstawienia materiałów, dokumentów i udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym do oceny karty powinności w zakresie określonym w art. 21b ust. 4 oraz sprawozdania, o którym mowa w art. 31b ust. 1.”;

2) w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowa Rada przedstawia corocznie do końca maja danego roku Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi sprawozdanie ze swojej działalności za rok poprzedzający oraz informację o podstawowych problemach radiofonii i telewizji.”;

3) w art. 21:

a) w ust. 1a:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) tworzenie i rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych określonych w ustawie lub karcie powinności;”;

– po pkt 2 dodaje się pkt 2a–2b w brzmieniu:

„2a) tworzenie i dostarczanie przez sieci telekomunikacyjne audialnych, audiowizualnych i tekstowych usług innych niż programy, związanych z programami, uzupełniających, poszerzających lub je wzbogacających, które realizują demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczeństwa, w tym audiowizualnych usług medialnych na żądanie;

2b) rozwijanie kontaktów z odbiorcami programów, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz innych usług, o których mowa w pkt 2a, w tym przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość;”;

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) budowa lub eksploatacja nadawczych i przekaźnikowych stacji radiowych lub telewizyjnych oraz innych urządzeń służących do dostarczania

programów, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz innych usług, o których mowa w pkt 2a, oraz rozwijania kontaktów zgodnie z pkt 2b;”,

– uchyla się pkt 4,

– pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) prowadzenie prac nad nowymi technikami tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych lub telewizyjnych oraz tworzenia i dostarczania innych usług, o których mowa w pkt 2a, oraz rozwijania kontaktów zgodnie z pkt 2b, a także zachęcanie do korzystania z takich technik;

6) prowadzenie działalności w zakresie nabywania, przygotowywania, produkcji lub koprodukcji audycji i innych materiałów na potrzeby programów, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz innych usług, o których mowa w pkt 2a;”,

– po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) prowadzenie działalności w zakresie zachowywania, ochrony, konserwacji i uzupełniania zbiorów audycji i innych materiałów nabytych lub wytworzonych na potrzeby programów, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz innych usług, o których mowa w pkt 2a;”,

– pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) tworzenie i rozpowszechnianie programów, tworzenie i dostarczanie innych usług, o których mowa w pkt 2a, służących przedstawianiu Rzeczypospolitej Polski, jej języka, historii lub kultury za granicą, w tym na użytek środowisk polonijnych oraz Polaków zamieszkałych za granicą, lub przyczynianie się do tworzenia, rozpowszechniania lub dostarczania takich programów lub innych usług;”,

b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Realizując zadania, o których mowa w ust. 1a, jednostki publicznej radiofonii i telewizji mogą korzystać z różnych sposobów dostarczania usług medialnych i innych usług oraz środków porozumiewania się na odległość, w tym systemów teleinformatycznych, dla zapewnienia jak najszerszego dostępu do usług medialnych i innych usług oraz komunikacji z odbiorcami.”,

- c) w ust. 2:
- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Programy i inne usługi jednostek publicznej radiofonii i telewizji w ramach jej misji publicznej powinny:”,
 - po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
„5a) sprzyjać integracji społecznej, w tym przeciwdziałać wykluczeniu społecznemu;”,
- d) uchyla się ust. 3 i 4;
- 4) po art. 21 dodaje się art. 21a–21d w brzmieniu:
- „Art. 21a. 1. Bez uszczerbku dla autonomii instytucjonalnej, swobody w kształtowaniu programów i niezależności redakcyjnej jednostek publicznej radiofonii i telewizji, sposób realizowania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, oraz szczegółowy zakres powinności wynikających z tej misji wraz ze wskazaniem sposobu finansowania, w okresie kolejnych pięciu lat kalendarzowych, określa karta powinności.
2. Karta powinności określa dla jednostki publicznej radiofonii i telewizji:
- 1) programy, o których mowa w art. 21 ust. 1a pkt 1 i 2, tworzone i rozpowszechniane przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, z uwzględnieniem art. 25 i art. 26,
 - 2) usługi, o których mowa w art. 21 ust. 1a pkt 2a, tworzone i dostarczane przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji,
 - 3) sposoby realizowania zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a pkt 2b–11 i ust. 2,
 - 4) zasady wykorzystania nadwyżki, o której mowa w art. 31 ust. 8,
 - 5) minimalne udziały audycji lub utworów, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 oraz art. 15a ust. 1, w czasie nadawania poszczególnych programów na poziomach nie niższych niż określone w tych przepisach,
 - 6) minimalne udziały głównych kategorii audycji w poszczególnych programach, w zakresie istotnym dla charakteru danego programu, oraz sposób ich oferowania w ramach innych usług medialnych danej jednostki publicznej radiofonii i telewizji,
 - 7) minimalne udziały udogodnień, o których mowa w art. 18a ust. 1, w czasie nadawania poszczególnych programów, jeżeli są one wyższe niż określone w tym przepisie,

8) sposoby promowania audycji i utworów, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 oraz art. 15a ust. 1, w innych niż programy usługach danej jednostki publicznej radiofonii i telewizji

– ze wskazaniem szacunkowych kosztów realizacji poszczególnych zadań oraz określeniem źródeł finansowania tych zadań.

3. Karta powinności określa także ogólne zasady prowadzenia działalności niewynikającej z misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, oraz wskazuje najważniejsze rodzaje takiej działalności.

4. W załączniku do karty powinności określa się metody przypisywania przychodów i związanych z nimi kosztów w odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 21 ust. 1, oraz pozostałej działalności.

5. Karta powinności jest ustalana w drodze porozumienia między jednostką publicznej radiofonii i telewizji oraz Przewodniczącym Krajowej Rady, działającym na podstawie uchwały Krajowej Rady.

6. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji przekazuje Krajowej Radzie projekt karty powinności wraz z uzasadnieniem w terminie do dnia 30 kwietnia roku poprzedzającego rok, który ma być objęty daną kartą.

7. Krajowa Rada udostępnia przedstawiony przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji projekt karty powinności na swojej stronie internetowej w terminie 7 dni od jego otrzymania i w ramach otwartych konsultacji społecznych zaprasza do zgłaszania uwag w terminie 30 dni. Po zakończeniu konsultacji społecznych Krajowa Rada udostępnia na swojej stronie internetowej raport, w którym zostaną przedstawione wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych.

8. Krajowa Rada prowadzi z jednostką publicznej radiofonii i telewizji uzgodnienia dotyczące karty powinności, w ramach których może zgłosić uwagi do projektu karty powinności.

9. Krajowa Rada przed podjęciem uchwał w sprawie zawarcia albo odmowy zawarcia porozumienia z jednostką publicznej radiofonii i telewizji ocenia zgodność projektu karty powinności z zasadami wypełniania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1. Uchwała Krajowej Rady zawiera uzasadnienie zawarcia albo odmowy zawarcia porozumienia.

10. Na podstawie uchwały o zawarciu porozumienia Przewodniczący Krajowej Rady zawiera z jednostką publicznej radiofonii i telewizji porozumienie w sprawie

ustalenia karty powinności w terminie do dnia 30 listopada roku poprzedzającego pierwszy rok objęty daną kartą.

11. Uzgodniona karta powinności podlega udostępnieniu na stronie internetowej Krajowej Rady oraz właściwej jednostki publicznej radiofonii i telewizji.

12. Karta powinności w okresie jej obowiązywania może być zmieniona w drodze porozumienia zawartego między jednostką publicznej radiofonii i telewizji a Przewodniczącym Krajowej Rady, działającym na podstawie uchwały Krajowej Rady. Przepisy ust. 5–11 stosuje się odpowiednio, z wyłączeniem terminów określonych w ust. 6 i 10. Zawarcie porozumienia powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia zakończenia konsultacji, o których mowa w ust. 7.

13. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb uzgadniania karty powinności, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przejrzystego i sprawnego prowadzenia uzgodnień oraz mając na względzie konieczność zapewnienia realizacji misji publicznej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji, a także ich swobodę w kształtowaniu programów i innych usług.

Art. 21b. 1. Świadczenie nowej istotnej usługi przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w ramach jej misji publicznej wymaga objęcia tej usługi kartą powinności.

2. Nową istotną usługą jest usługa, o której mowa w art. 21 ust. 1a pkt 1–2a, istotnie różniąca się od dotąd oferowanych usług, której całkowity planowany koszt świadczenia w pierwszym pełnym roku kalendarzowym jest wyższy niż 3% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w tym okresie.

3. Jeżeli całkowity planowany koszt świadczenia usługi, o której mowa w ust. 2, w pierwszym pełnym roku kalendarzowym jest niższy niż 3%, ale wyższy niż 2% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w tym okresie, jest ona obowiązana informować Krajową Radę o udziale całkowitego planowanego kosztu świadczenia tej usługi w każdym z pierwszych trzech pełnych lat kalendarzowych w zaplanowanych rocznych kosztach realizowania misji publicznej przez tę jednostkę w każdym z tych lat. Usługę taką uważa się za nową istotną usługę, jeżeli całkowity planowany koszt jej świadczenia w jednym z pierwszych pełnych trzech lat kalendarzowych jest wyższy niż 3%

zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w tym samym roku kalendarzowym.

4. Za nową istotną usługę uważa także się istotną zmianę dotąd oferowanej usługi, o ile zmiana ta prowadzi do powstania usługi istotnie różniącej się od usług dotąd oferowanych, a całkowity koszt tej zmiany w pierwszym pełnym roku kalendarzowym świadczenia zmienionej usługi jest wyższy niż 3% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w tym okresie. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do zmiany, o której mowa w zdaniu pierwszym, z tym że uwzględnia się całkowity koszt tej zmiany w okresach wskazanych w ust. 3.

5. Za nową istotną usługę nie uważa się w szczególności:

- 1) rozpowszechniania, rozprowadzania lub udostępniania istniejących programów lub innych oferowanych dotąd usług, objętych kartą powinności, przez inne niż dotychczas sieci telekomunikacyjne, platformy dostępu lub przy pomocy nowych technologii;
- 2) towarzyszących programom objętym kartą powinności przekazów tekstowych i audialnych, a także udogodnień dla osób niepełnosprawnych, o których mowa w art. 18a ust. 1, art. 21 ust. 1a pkt 10 oraz art. 47g;
- 3) udostępnianych w systemach teleinformatycznych serwisów poświęconych poszczególnym programom objętym kartą powinności, cykлом programowym, seriom lub serialom lub audycjom rozpowszechnianym w takich programach, w tym serwisów rozwijających zawartość programów;
- 4) usług eksperymentalnych świadczonych w ograniczonym zakresie w celu testowania nowych innowacyjnych usług, przez zbadanie ich wykonalności i wartości nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy;
- 5) usług okresowych, oferowanych przez czas doniosłości społecznej wydarzenia, ale nie dłużej niż przez 12 miesięcy, związanych z ważnymi wydarzeniami kulturalnymi i rocznicami historycznymi lub wynikających z potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa publicznego w sytuacjach takich jak klęski żywiołowe, istotne zagrożenia środowiska lub zdrowia publicznego, akty terroryzmu lub działania wojenne;
- 6) rozpowszechniania programów dla odbiorców za granicą, jeżeli nie są one jednocześnie dostępne na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji przed rozpoczęciem świadczenia usługi, o której mowa w ust. 5 pkt 4 lub 5, zawiadamia Krajową Radę.

7. Jeżeli projekt karty powinności albo jej zmiany obejmuje nową istotną usługę jednostki publicznej radiofonii i telewizji, Krajowa Rada przed podjęciem uchwały w sprawie zawarcia porozumienia, o którym mowa w art. 21a ust. 10, dokonuje:

- 1) oceny, czy nowa istotna usługa służy demokratycznym, społecznym i kulturalnym potrzebom społeczeństwa oraz pluralizmowi mediów (wartość publiczna);
- 2) analizy wpływu nowej istotnej usługi na konkurencję na rynku właściwym, o którym mowa w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2017 r. poz. 229, 1089 i 1132 oraz z 2018 r. poz. 650) (wpływ na rynek).

8. Projekt karty powinności albo jej zmiany obejmujący nową istotną usługę zawiera jej opis oraz analizę jej przewidywanej wartości publicznej oraz wpływu na rynek.

9. Jeżeli projekt karty powinności zawiera braki w zakresie określonym w ust. 8, Przewodniczący Krajowej Rady wzywa jednostkę publicznej radiofonii i telewizji do ich uzupełnienia w terminie 21 dni.

10. Krajowa Rada podejmuje uchwałę w sprawie odmowy zawarcia porozumienia w sprawie karty powinności lub jej zmiany w zakresie świadczenia nowej istotnej usługi, jeżeli usługa nie posiada dostatecznej wartości publicznej przy uwzględnieniu jej wpływu na rynek. Uchwała Krajowej Rady zawiera uzasadnienie.

11. W razie oferowania przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji nowej istotnej usługi nieobjętej kartą powinności, w szczególności usług, których koszt jest wyższy niż 3% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, oraz usług, o których mowa w ust. 5 pkt 4 i 5, po upływie terminów określonych w tych przepisach, Przewodniczący Krajowej Rady wzywa tę jednostkę do złożenia projektu zmiany karty powinności dotyczącej danej usługi w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania albo do zaniechania jej oferowania.

12. W razie niezastosowania się przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji do wezwania, o którym mowa w ust. 11, albo odmowy zawarcia porozumienia w sprawie zmiany karty powinności, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakazującą

danej jednostce publicznej radiofonii i telewizji zaniechanie oferowania usługi, o której mowa w ust. 11, w ramach misji publicznej.

13. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania, jakie powinna spełniać karta powinności w części dotyczącej opisu nowej istotnej usługi, analizy wartości publicznej oraz wpływu na rynek tej usługi, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności informacji niezbędnych do oceny wartości publicznej i wpływu na rynek takich usług, potrzebę zapewnienia przejrzystości i innowacyjności działalności jednostek publicznej radiofonii i telewizji, oraz nieobciążanie tych jednostek nadmiernymi obowiązkami.

Art. 21c. 1. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji corocznie opracowuje i przekazuje Krajowej Radzie nie później niż do dnia 31 maja każdego roku projekt planu programowo-finansowego przedsięwzięć określonych w karcie powinności w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a, w kolejnym roku kalendarzowym.

2. Krajowa Rada podejmuje uchwałę w sprawie zatwierdzenia albo odmowy zatwierdzenia planu, o którym mowa w ust. 1, w terminie do dnia 15 grudnia roku poprzedzającego. Przed podjęciem uchwały Krajowa Rada może wystąpić do jednostki publicznej radiofonii i telewizji o wyjaśnienie, uzupełnienie lub zmianę planu, w zakresie wymaganym ustawą lub właściwą dla danej jednostki publicznej radiofonii i telewizji kartą powinności.

3. W przypadku istotnej zmiany okoliczności, w szczególności w przypadku zmiany karty powinności, plan programowo-finansowy w okresie jego obowiązywania może być zmieniony. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres planów programowo-finansowych i tryb ich uzgadniania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przejrzystego i sprawnego prowadzenia uzgodnień oraz mając na względzie konieczność zapewnienia realizacji misji publicznej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji, a także ich swobodę w kształtowaniu programów i innych usług.

Art. 21d. 1. W przypadku niezawarcia porozumienia w sprawie karty powinności obowiązywanie poprzedniej karty powinności przedłuża się do czasu zawarcia porozumienia.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, plan programowo-finansowy nie może przewidywać przychodów ze środków określonych w art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 w wysokości przekraczającej wysokość środków z tych źródeł przewidzianych w planie na poprzedni rok.”;

5) w art. 25:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji mogą tworzyć i rozpowszechniać wszystkimi dostępnymi sposobami programy radiowe i telewizyjne dla odbiorców za granicą w języku polskim i w innych językach.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji mogą tworzyć i dostarczać przez sieci telekomunikacyjne, w tym w systemach teleinformatycznych, audialne, audiowizualne i tekstowe usługi inne niż programy, w tym audiowizualne usługi medialne na żądanie, dla odbiorców za granicą w języku polskim i w innych językach.”,

c) w ust. 4 i 5 wyrazy „ust. 1 i 2” zastępuje się wyrazami „ust. 1–2”;

6) w art. 26 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Telewizję publiczną tworzy spółka „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna” zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania:

- 1) ogólnokrajowych programów ogólnotematycznych I i II, wyspecjalizowanego programu informacyjno-publicystycznego oraz programu o tematyce kulturalno-artystycznej;
- 2) programów skierowanych do odbiorców za granicą;
- 3) regionalnych programów telewizyjnych;
- 4) innych programów i usług realizujących misję publiczną, o której mowa w art. 21 ust. 1, określonych w karcie powinności, w tym programów wyspecjalizowanych, innych niż wymienione w pkt 1.”,

7) w art. 31:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przychodami spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, są przychody pochodzące z:

- 1) opłat abonamentowych, odsetek za zwłokę w ich uiszczeniu oraz kar za używanie niezarejestrowanych odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych,

w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, z zastrzeżeniem przepisu art. 8 ust. 1 tej ustawy;

- 2) obrotu prawami do audycji;
 - 3) przekazów handlowych;
 - 4) innych źródeł.”,
- b) dodaje się ust. 4–12 w brzmieniu:

„4. Przychody pochodzące ze źródeł określonych w ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 przeznacza się wyłącznie na realizację misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1.

5. Roczne przychody jednostki publicznej radiofonii i telewizji ze źródeł określonych w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 nie mogą przekraczać kosztu netto realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji.

6. Koszt netto realizacji misji publicznej stanowi różnicę między całkowitym kosztem realizacji misji publicznej poniesionym przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w danym roku kalendarzowym a dochodem netto uzyskanym przez nią w tym okresie z pozostałej działalności.

7. Dochodem netto, o którym mowa w ust. 6, jest dochód po opodatkowaniu.

8. Jeżeli w danym roku kalendarzowym jednostka publicznej radiofonii i telewizji osiągnie przychody ze źródeł określonych w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 przewyższające koszt netto realizacji misji publicznej, a kwota nadwyżki będzie nie większa niż 10% całkowitego kosztu realizacji misji publicznej przewidzianego w zatwierdzonym planie programowo-finansowym na ten rok, jednostka ta może zatrzymać tę nadwyżkę pod warunkiem jej przeznaczenia na realizację misji publicznej w kolejnych okresach, na zasadach określonych w karcie powinności.

9. Nadwyżka przekraczająca limit określony w ust. 8, a także nadwyżka w ramach tego limitu, ale nieprzeznaczona zgodnie z ust. 8, podlega zwrotowi Krajowej Radzie, jeżeli pochodzi ze źródeł, o których mowa w ust. 1 pkt 1, lub właściwej jednostce sektora finansów publicznych, jeżeli pochodzi ze źródeł, o których mowa w ust. 2. Zwrotu nadwyżki pochodzącej ze źródeł, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje się przez zmniejszenie należnego przychodu z tych źródeł, w roku rozliczenia nadwyżki.

10. Decyzję o zwrocie nadwyżki, o której mowa w ust. 9, wydaje Przewodniczący Krajowej Rady na podstawie uchwały Krajowej Rady, uwzględniając ocenę sprawozdań, o których mowa w art. 31b ust. 1, w terminie 14 dni od dnia podjęcia uchwały.

11. Na wniosek jednostki publicznej radiofonii i telewizji, Przewodniczący Krajowej Rady w drodze decyzji, wydanej na podstawie uchwały Krajowej Rady, może zezwolić na zachowanie przez tę jednostkę nadwyżki przekraczającej limit określony w ust. 8, pod warunkiem jej przeznaczenia we wskazanym w decyzji okresie na określone w niej szczególne koszty niezbędne do realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1.

12. Krajowa Rada uwzględnia uzyskanie przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji nadwyżek, o których mowa w ust. 8, 9 i 11, przy wykonywaniu swoich kompetencji określonych w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych oraz przy zawieraniu porozumienia, o którym mowa w art. 21a, i zatwierdzaniu planu, o którym mowa w art. 21c ust. 1.”;

8) w art. 31a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1, oraz sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w art. 31b ust. 1, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przestrzegania zasad jawności i przejrzystości wykorzystania środków przeznaczonych na realizację misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1.”;

9) art. 31b otrzymuje brzmienie:

„Art. 31b. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji są obowiązane do złożenia Krajowej Radzie oraz udostępnienia na swoich stronach internetowych, w terminie do dnia 30 kwietnia danego roku sprawozdania za poprzedni rok kalendarzowy z realizacji misji publicznej zawierającego:

- 1) informację o realizacji określonych w przepisach prawa oraz karcie powinności zadań, wynikających z misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust.1;
- 2) informację o wysokości i sposobie wykorzystania środków z poszczególnych źródeł, o których mowa w art. 31 ust. 1 i 2;
- 3) informację o sposobie realizacji zasad, o których mowa w art. 31a ust. 1;

- 4) informację o całkowitym koszcie realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, ze wskazaniem kosztów realizacji poszczególnych zadań oraz o dochodzie z pozostałej działalności;
- 5) wyliczenie kosztu netto realizacji misji publicznej zgodnie z art. 31 ust. 6 oraz nadwyżek, o których mowa w art. 31 ust. 8 lub 9, jeżeli powstały;
- 6) propozycję przeznaczenia nadwyżki, o której mowa w art. 31 ust. 8, jeżeli powstała.

2. Krajowa Rada na podstawie oceny poszczególnych sprawozdań, o których mowa w ust. 1, podejmuje do dnia 30 czerwca każdego roku uchwały o przyjęciu albo o odmowie przyjęcia każdego z tych sprawozdań. Uchwały są udostępniane na stronie internetowej Krajowej Rady.

3. Podejmując uchwałę, o której mowa w ust. 2, Krajowa Rada może określić zalecenia dotyczące sposobu realizacji przedsięwzięć określonych w karcie powinności oraz planie programowo-finansowym w kolejnym roku kalendarzowym oraz może polecić podjęcie określonych działań naprawczych, wskazując termin na realizację zaleceń lub działań naprawczych.

4. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji, której dotyczą zalecenia, o których mowa w ust. 3, jest obowiązana do zawarcia informacji o sposobie wykonania tych zaleceń oraz polecanych działań naprawczych w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, za kolejny rok kalendarzowy.”;

10) art. 31c otrzymuje brzmienie:

„Art. 31c. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji, przygotowują i udostępniają na swoich stronach internetowych, w terminie do dnia 30 kwietnia za poprzedni rok kalendarzowy, sprawozdania z wykorzystania wpływów z opłat abonamentowych w rozumieniu ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, odsetek za zwłokę w ich uiszczaniu oraz kar za używanie niezarejestrowanych odbiorników, na realizację misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, ze wskazaniem środków przeznaczonych na wykonanie poszczególnych zadań wymienionych w art. 21 ust. 1a.”;

11) w art. 54 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Jeżeli jednostka publicznej radiofonii i telewizji nie stosuje się do zaleceń w zakresie realizacji misji publicznej, o których mowa w art. 31b ust. 3, Przewodniczący Krajowej Rady może wydać decyzję nakładającą na osobę kierującą działalnością jednostki publicznej radiofonii i telewizji karę pieniężną nieprzekraczającą wysokości

dziesięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wypłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204 oraz z 2015 r. poz. 1324) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji może określić do dnia 31 lipca każdego roku, w drodze rozporządzenia, niższą niż ustaloną w ust. 1 wysokość opłat abonamentowych na następny rok kalendarzowy, z uwzględnieniem:

- 1) prognozowanych kosztów realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, oszacowanych na podstawie sprawozdań, o których mowa w art. 31b, oraz planów programowo-finansowych, o których mowa w art. 21c ust. 1 tej ustawy;
- 2) możliwości pokrywania kosztów realizacji misji, o której mowa w pkt 1, z wpływów określonych w art. 31 ust. 1 pkt 2–4 ustawy o radiofonii i telewizji;
- 3) stopnia i sposobu wykorzystania w roku ubiegłym środków, o których mowa w art. 2 ust. 1.”;

2) w art. 8:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ustala corocznie, po analizie planów programowo-finansowych, o których mowa w art. 21c ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, oraz sprawozdań, o których mowa w art. 31b ustawy o radiofonii i telewizji, za poprzedni rok kalendarzowy i analizie określonych w nich kosztów, nie później niż do dnia 30 września, sposób podziału wpływów, o których mowa w ust. 1, między jednostki publicznej radiofonii i telewizji w następnym roku kalendarzowym, w tym minimalny udział terenowych oddziałów spółki, o której mowa w art. 26 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji.”,

b) uchyla się ust. 4.

Art. 3. 1. Przepis art. 21b ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do programów i usług, których rozpowszechnianie lub dostarczanie rozpoczęło się po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Koncesje na rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych rozpowszechnianych przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji do dnia wejścia w życie ustawy niniejszej zachowują moc do dnia wejścia w życie karty powinności danej jednostki. Od tego dnia programy te są rozpowszechniane na podstawie karty powinności. Postanowienia koncesji dotyczące charakteru tych programów uwzględnia się w karcie powinności.

Art. 4. 1. Pierwszy okres pięciu lat objętych porozumieniem w sprawie karty powinności, o którym mowa w art. 21a ust. 10 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, rozpoczyna się w dniu 1 stycznia 2019 r.

2. W przypadku niezawarcia w terminie, o którym mowa w art. 21a ust. 10 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, porozumienia w sprawie karty powinności na pierwszy okres, o którym mowa w ust. 1, plan programowo-finansowy na pierwszy rok tego okresu określa przedsięwzięcia w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, a także nie może przewidywać przychodów ze środków określonych w art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 tej ustawy w wysokości przekraczającej wysokość środków z tych źródeł przewidzianych w planie na poprzedni rok.

Art. 5. Jeżeli w 2018 r. jednostka publicznej radiofonii i telewizji osiągnie przychody ze źródeł określonych w art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, przewyższające koszt netto realizacji misji publicznej, a kwota nadwyżki będzie nie większa niż 10% całkowitego kosztu realizacji misji publicznej przewidzianego w zatwierdzonym planie programowo-finansowym na ten rok, jednostka ta może zatrzymać tę nadwyżkę, pod warunkiem jej przeznaczenia na realizację misji publicznej w kolejnych okresach, na zasadach określonych w planie programowo-finansowym.

Art. 6. Do sprawozdań, o których mowa w art. 31b i art. 31c ustawy zmienianej w art. 1, za 2017 r. i 2018 r., dołącza się wyliczenie kosztu netto realizacji misji publicznej zgodnie z art. 31 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz nadwyżek, o których mowa w art. 31 ust. 8 lub ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jeżeli takie nadwyżki powstały.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 8–11 oraz art. 2 pkt 2 lit. b, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

UZASADNIENIE

1. Cel i potrzeba wydania ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii o telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych ma na celu dostosowanie przepisów polskiego prawa do zasad wspólnego rynku. Zgodnie ze wstępną opinią przyjętą przez Dyрекcję Generalną do spraw Konkurencji Komisji Europejskiej w dniu 10 maja 2011 r. w odniesieniu do zgodności obecnego systemu finansowania Telewizji Polskiej S.A. z zasadami wspólnego rynku „finansowanie TVP za pomocą opłat abonamentowych i dotacji z budżetu państwa stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE”. We wstępnej opinii podkreślone zostało, iż pomoc tę uznać należy za pomoc istniejącą i zgodną z zasadami wspólnego rynku. Jednakże, co podkreśliła Dyrekcja Generalna do spraw Konkurencji Komisji Europejskiej, sam system finansowania telewizji publicznej w Polsce wymaga pełnego uwzględnienia wszystkich zasad udzielania pomocy publicznej nadawcom publicznym określonych w Komunikacie Komisji Europejskiej w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej (2009/C 257/01) (Dz. Urz. UE C 257 z 27.10.2009, str. 1), zwanym dalej „Komunikatem”.

We wstępnej opinii wskazano obszary, co do których istnieją uzasadnione wątpliwości, czy są one uregulowane w naszym systemie prawnym w pełni zgodnie z Komunikatem. Dyrekcja Generalna do spraw Konkurencji podkreśliła konieczność:

- doprecyzowania definicji misji publicznej,
- stworzenia procedury uprzedniej oceny przewidywanych istotnych nowych usług medialnych,
- wprowadzenia jednoznacznych przepisów prawnych dotyczących ograniczenia publicznego finansowania do kosztów netto misji publicznej oraz zasad nadzoru nad ewentualną nadmierną rekompensatą w tym zakresie,
- uregulowania zasad skutecznego nadzoru nad jakością realizacji misji publicznej.

Projekt ustawy służy implementacji postanowień wyrażonych w Komunikacie do polskiego porządku prawnego, służąc wypełnieniu luk prawnych wskazanych przez Komisję Europejską. Jednocześnie jest realizacją uzgodnionych z Komisją Europejską zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej w tym zakresie, które zostały przyjęte przez

Komitet do Spraw Europejskich Rady Ministrów w dniu 21 września 2017 r.

2. Aktualny stan prawny

Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1414, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o radiofonii i telewizji”, w znaczącej części jest dostosowana do reguł wynikających z prawa europejskiego. Ustawa z dnia 2 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (Dz. U. poz. 874) doprecyzowała definicję misji publicznej, wprowadziła oddzielną księgowość (odrębną dla zadań objętych misją publiczną i innej działalności) oraz zakaz subsydiowania działalności poza misyjnej ze środków pochodzących z opłat abonamentowych. Dalsze zmiany w tym zakresie wprowadzono także w latach 2005–2010. Na szczególną uwagę zasługuje zmiana wprowadzona ustawą z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych (Dz. U. poz. 1023), nakładająca tą nowelizacją na nadawców publicznych obowiązek przygotowywania w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji (dalej: „KRRiT”) rocznych planów finansowo-programowych, będących podstawą przekazania im środków z opłat abonamentowych oraz przedkładania sprawozdań z realizacji wspomnianych planów. Obowiązujące przepisy co do zasady są więc zgodne z regulacjami prawa europejskiego i zasadami jednolitego rynku. Konieczne są jednak uzupełnienia i korekty, które zapewnią pełną zgodność przepisów polskiego prawa z Komunikatem.

Ustawa o radiofonii i telewizji definiuje misję publiczną w art. 21. Wskazuje on, że misja, która ma być pełniona przez wszystkich nadawców publicznych, polega na oferowaniu całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom, zróżnicowanych programów i innych usług w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu, cechujących się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i niezależnością oraz innowacyjnością, wysoką jakością i integralnością przekazu. Definicja ta jest uzupełniona przykładowym katalogiem zadań wynikających z realizacji misji publicznej. Zadania misyjne, jakie w danym roku kalendarzowym mają być realizowane przez danego nadawcę publicznego, są dodatkowo doprecyzowane w planach finansowo-programowych przyjmowanych przez nadawcę w porozumieniu z KRRiT.

W ramach realizacji zadań misyjnych nadawcy publiczni mogą rozpowszechniać różnego rodzaju programy i usługi wypełniające definicję misji publicznej. Rozpoczęcie

świadczenia tego typu usług, co do zasady nie zależy od konieczności uzyskania zgody jakiegokolwiek organu administracji publicznej. Jedynie w przypadku rozpoczęcia rozpowszechniania programu innego niż wskazany w art. 26 ustawy o radiofonii i telewizji konieczne jest uzyskanie koncesji.

W zakresie finansowania działań misyjnych ustawa o radiofonii i telewizji wskazuje, że nadawcy publiczni mają obowiązek określenia zasad rachunkowości, w tym zakładowego planu kont w sposób zapewniający ujęcie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działalności misyjnej oraz pozostałej działalności, a także metod przypisywania kosztów i przychodów do poszczególnych rodzajów prowadzonej działalności. Przepisy prawa w żaden sposób nie ograniczają poziomu finansowania publicznego działalności mediów publicznych. Z uwagi na niską ściągalskość opłat abonamentowych, a co za tym idzie, niski poziom finansowania publicznego nadawców publicznych, nigdy nie zdarzyło się, aby przychody ze źródeł publicznych pokryły wszystkie koszty działalności misyjnej u jakiegokolwiek nadawcy publicznego.

W zakresie środków nadzoru ustawa o radiofonii i telewizji zawiera regulacje umożliwiające podjęcie działań wobec nadawców publicznych, a w skrajnych wypadkach także członków ich organów. Obowiązujące przepisy przewidują następujące środki:

- ustalenie przez KRRiT sposobu podziału wpływów z opłat abonamentowych między jednostki publicznej radiofonii i telewizji z uwzględnieniem negatywnej oceny sprawozdania nadawcy publicznego przez obniżenie wysokości przyznanego mu środków z opłat abonamentowych w kolejnym roku kalendarzowym,
- wymaganie przez KRRiT od danego nadawcy zaplanowania dodatkowych przedsięwzięć albo poszerzenia lub doprecyzowania przedsięwzięć istniejących realizujących misję publiczną w ramach uzgadniania planów finansowo-programowych,
- uwzględnienie sprawozdań i ich negatywnej oceny przy ustalaniu przez KRRiT wysokości opłat abonamentowych na kolejny rok,
- kontrolę działalności nadawców publicznych przez Najwyższą Izbę Kontroli.

3. Proponowane zmiany stanu prawnego

a. Definicja misji publicznej

Wdrożenie Komunikatu wymaga doprecyzowania definicji misji publicznej oraz zadań wynikających z realizacji tej misji. Komunikat w pkt 45 stanowi bowiem, iż „państwa członkowskie muszą określić definicję misji publicznej jak najbardziej precyzyjnie. Nie powinna ona pozostawiać wątpliwości, czy określona działalność prowadzona przez wybranego nadawcę ma zgodnie z intencją państwa członkowskiego stanowić część misji publicznej, czy też nie”. Proponowana definicja uwzględnia także brzmienie pkt 47 Komunikatu, który wskazuje na możliwość przyjęcia definicji jakościowej, z uwagi na specyficzny charakter sektora nadawczego i potrzebę ochrony niezależności redakcyjnej nadawców publicznych. Jest ona zgodna także ze stanowiskiem ustalonym w orzecznictwie, które wskazuje na szerokie kompetencje państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym zakresie i dopuszczalności szerokiej definicji misji publicznej, zarówno w odniesieniu do usług w ogólnym interesie gospodarczym w ogóle, jak i w odniesieniu do mediów publicznych¹⁾. Projektowana ustawa w pierwszej kolejności dokonuje więc doprecyzowania ustawowego opisu misji publicznej uregulowanej w art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji. Konieczne przy tym jest uwzględnienie w jej ramach nowych usług, które wynikają z rozwoju technologicznego, a których tworzenie i dostarczanie przez nadawców publicznych jest dopuszczalne zgodnie z treścią Komunikatu.

Proponuje się więc zmodyfikowanie obecnie obowiązujących zadań wskazanych w art. 21 ust. 1a pkt 2, 3, 5, 6 oraz 9 ustawy o radiofonii i telewizji oraz dostosowanie ich do nowych rozwiązań technologicznych. Ponadto proponuje się dodanie możliwości tworzenia nowych rodzajów usług, innych niż programy, w tym audiowizualnych usług medialnych na żądanie (pkt 2a), a także rozwijanie nowych sposobów kontaktu z odbiorcami i zachęcanie ich do korzystania z nowych technik odbioru usług medialnych (pkt 2b). Z uwagi na konieczność ochrony materiałów archiwalnych, a także ich digitalizację, która będzie miała na celu m.in. szerokie udostępnienie tych materiałów, konieczne jest podkreślenie, że w zakresie misji publicznej znajdują się działania w zakresie zachowywania, ochrony, konserwacji oraz uzupełniania (czyli

¹⁾ Wyrok Sądu I Instancji z 26.6.2008, T-442/03, SIC v. Komisji, pkt 200–201; wyrok Sądu I Instancji z 22.10.2008, T-309/04 T-317/04, T-329/04 i T-336/04, TV2 Danmark, pkt 117–118.

także cyfryzacji) zbiorów (pkt 6a). Takie działania powinny dotyczyć także materiałów archiwalnych będących w posiadaniu jednostek publicznej radiofonii i telewizji, wytworzonych przez państwową jednostkę organizacyjną „Polskie Radio i Telewizja” przed rokiem 1993. Dodany art. 21 ust. 1b służy podkreśleniu konieczności zachowania zasady neutralności technologicznej, wynikającej z wielu polskich i europejskich dokumentów o charakterze strategicznym. Zgodnie z pkt 81 Komunikatu „nadawcy publiczni powinni być w stanie wykorzystać możliwości, jakie oferuje cyfryzacja oraz proces dywersyfikacji platform dystrybucyjnych w oparciu o neutralne zasady technologiczne z korzyścią dla społeczeństwa”. Właściwe wydaje się także podkreślenie, że wszelkie usługi realizujące misję publiczną powinny sprzyjać integracji społecznej, w tym przeciwdziałać społecznemu wykluczeniu. Tego rodzaju zadanie podkreśla rolę, jaką odgrywają nadawcy publiczni w promowaniu pozytywnych postaw społecznych oraz upowszechnianiu wiedzy o potrzebach i problemach osób, które z różnych przyczyn (np. niepełnosprawność, bezrobocie, niski poziom dochodów) mają utrudnione pełnienie różnych ról społecznych. Aktywność mediów publicznych w tym przypadku służy budowaniu zaufania i kapitału społecznego między różnymi grupami społecznymi.

Ustawa o radiofonii i telewizji nie powinna zawierać zbyt szczegółowych i kazuistycznych regulacji w zakresie zadań wynikających z realizacji misji publicznej. Zakres zadań nakładanych na nadawców publicznych nie może być także w sposób zbyt daleko idący ustalany w drodze władczych decyzji organów państwowych, aby nie doszło do naruszenia zasady swobody kształtowania programu i innych usług przez nadawcę (art. 13 oraz art. 47a ustawy o radiofonii i telewizji). Konieczne jest więc przeniesienie szczegółowych obowiązków nakładanych na nadawców publicznych do innego rodzaju dokumentów, które jednocześnie pozwalałyby na strategiczne planowanie aktywności mediów publicznych w perspektywie kilku lat i jego ustalenie z poszanowaniem niezależności nadawców.

W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie instytucji karty powinności (art. 21a), która ustalana byłaby w drodze porozumienia administracyjnego zawieranego przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji z Przewodniczącym KRRiT, działającym na podstawie uchwały KRRiT. Rozwiązanie takie jest przykładem dopuszczalnego dwustronnego działania administracji publicznej. Zasadniczą cechą takich działań jest to, że do ich zastosowania konieczne są zgodne oświadczenia woli

dwóch stron, z których jedną jest organ administracji publicznej. Do dwustronnych form prawnych działania administracji w literaturze przedmiotu zalicza się: ugodę, porozumienie administracyjne oraz umowę, w tym umowę administracyjną. Doktryna prawa administracyjnego, wśród różnych form działania organów administracji wskazuje także na dopuszczalność działania w formie tzw. porozumienia administracyjnego. Na podstawie analizy przepisów obowiązującego prawa przyjmuje się, że porozumienie administracyjne jest aktem dwustronnym stwarzającym podstawy do wspólnej realizacji zadań przez organy administracji publicznej, albo do przeniesienia zadań między organami²⁾. Taki pogląd dominuje również w pracach innych autorów³⁾. Forma porozumienia jest często wykorzystywana do zrealizowania wspólnego przedsięwzięcia, wymagającego nakładów lub działań, których żadna ze stron nie byłaby w stanie zrealizować samodzielnie.

Wybór zaproponowanej w projekcie ustawy formy porozumienia w sprawie zawarcia karty powinności – jako sposobu określania relacji między regulatorem rynku medialnego a jednostkami publicznej radiofonii i telewizji – jest wyrazem poszukiwania równowagi służącej umożliwieniu wypełniania w efektywny sposób konstytucyjnej roli KRRiT przy jednoczesnym poszanowaniu swobody nadawców w kształtowaniu ich programu. Znaczenie tej równowagi jest podkreślane w ustawodawstwach, które wprowadziły rozwiązania prawne doprecyzowujące zakres i sposób realizacji misji w sposób zbliżony do projektu (brytyjska Charter of Obligations BBC czy francuska Cahier de Charges). Korzystając z tych doświadczeń, z jednej strony należy zwrócić uwagę na szczególny charakter więzi prawnych między KRRiT a nadawcami publicznymi. Karta powinności swoim zakresem obejmować ma przede wszystkim działalność programową, a nadawcom publicznym w sprawach programowych przysługiwać będzie ogólna gwarancja samodzielności programowej wynikająca z art. 13 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Ponadto korzystają oni z dodatkowej gwarancji dla nadawców publicznych, przewidzianej w art. 22 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, zgodnie z którą organy państwowe mogą podejmować decyzje w sprawach działalności jednostek publicznej radiofonii i telewizji tylko w przypadkach przewidzianych ustawami. Wprowadzenie w tym zakresie regulacji umożliwiającej

²⁾ np. J. Wyporska-Frankiewicz, *Publicznoprawne formy działania administracji o charakterze dwustronnym*, Wolters Kluwer, 2010, s. 144.

³⁾ np. Z. Cieślak, *Porozumienie administracyjne*, Warszawa 1985.

wpływanie na decyzje programowe w drodze aktu władczego – decyzji administracyjnej, stanowiłoby naruszenie swobody nadawcy publicznego. Projekt karty powinności przygotowywany będzie przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, a następnie jej treść będzie podlegała negocjacom z KRRiT. W ramach negocjacji KRRiT miałyby prawo do zgłaszania uwag zarówno w zakresie określania zadań, jak również określania środków finansowych na ich pokrycie. Projekt z jednej strony zmierza więc do ochrony samodzielności nadawców publicznych w sprawach programowych, co przemawia za zastosowaniem formy porozumienia przy ustanawianiu karty powinności. Z drugiej zaś strony projekt wprowadza porozumienie, które strony muszą zawrzeć, aby umożliwić nadawcy publicznemu korzystanie z dwóch źródeł finansowania jego działalności, czyli z opłat abonamentowych oraz dotacji z budżetu państwa. Wprawdzie przymus zawarcia porozumienia nie został wyrażony wprost w projekcie, ale jest on konsekwencją znaczenia, jakie przychody z opłat abonamentowych mają dla możliwości prowadzenia działalności przez nadawców publicznych. KRRiT również ma obowiązek doprowadzenia do porozumienia z nadawcami publicznymi, gdyż co do zasady tylko w ten sposób jest w stanie prawidłowo realizować swoje konstytucyjne i ustawowe obowiązki wobec nadawców publicznych, w tym związane z rozdysponowaniem wpływów z opłat abonamentowych na ich działalność. Nadawcy publiczni natomiast, bez porozumienia co do karty powinności, nie będą mogli podejmować nowych przedsięwzięć, w tym rozpocząć świadczenia nowych istotnych usług. Nadawcy publiczni powinni dążyć do zawarcia porozumienia również ze względu na brzmienie projektowanego art. 21d ust. 2. W przypadku braku porozumienia, nadawcy nie będą mogli otrzymać większej kwoty ze środków publicznych niż ta, którą otrzymywali w czasie obowiązywania uzgodnionej wcześniej karty powinności. W ten sposób projekt zapewnia w praktyce, że porozumienie jest zawierane między organem państwowym sprawującym kontrolę i wykonującym funkcje regulacyjne a nadawcą publicznym, który podlega tym działaniom.

Należy podkreślić, że forma porozumienia nie jest niczym nowym w relacjach między KRRiT a nadawcami publicznymi. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 21 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji „jednostki publicznej radiofonii i telewizji opracowują corocznie w porozumieniu z Krajową Radą plany finansowo-programowe”. Za wykorzystaniem formy porozumienia przemawia więc również dotychczasowa

praktyka. Przepisy ustawy o radiofonii i telewizji oraz przepisy rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie terminów przedkładania oraz zakresu planów finansowo-programowych przedsięwzięć w zakresie realizacji misji publicznej opracowywanych przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji (Dz. U. poz. 580, z późn. zm.) nie konkretyzowały sposobu osiągnięcia tego porozumienia, ale zasada uzgadniania z KRRiT działań programowych i finansowych jednostek publicznej radiofonii i telewizji związanych z realizacją misji znalazła już wyraz w obowiązujących przepisach. Co więcej, należy podkreślić, że dotychczasowe rozwiązania dotyczące porozumień sprawdziły się w praktyce. Za możliwością wykorzystania formy porozumienia przemawia również okoliczność, że forma porozumienia ma zostać wprowadzona na mocy przepisu rangi ustawowej. Przepis tego rodzaju byłby w świetle dotychczasowej praktyki legislacyjnej nowym elementem, ale brak podobnych rozwiązań nie przesądza o niedopuszczalności zastosowania takiego rozwiązania, które jest uzasadnione szczególną, opisaną powyżej relacją między KRRiT a nadawcami publicznymi. Z uwagi na fakt, że karta powinności ustalana będzie w drodze porozumienia nie będzie się wobec niej stosowało przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”. Zawieranie porozumień nie mieści się bowiem w zakresie spraw regulowanych w k.p.a., wyznaczonych jednoznacznie w art. 1 k.p.a.

Karta powinności, zawierana na okres 5 lat, określałaby zasady realizacji misji publicznej, a także szczegółowy zakres powinności wynikających z misji. Celem karty byłoby wskazanie zadań i planów działań nadawców publicznych na okres jej obowiązywania, a przede wszystkim doprecyzowanie obowiązków nadawców publicznych, co jest elementem koniecznym do zapewnienia zgodności regulacji polskiego prawa z zasadami wspólnego rynku. Karta powinności określać będzie, jakie usługi mogą być tworzone przez nadawców publicznych i jak realizowane mają być poszczególne zadania wynikające z art. 21 ust. 1a. Ponadto w karcie powinności mogłyby zostać wyznaczone wyższe standardy w zakresie promowania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim (w przypadku nadawców radiowych utworów słowno-muzycznych wykonywanych w języku polskim) czy audycji wytworzonych przez producentów niezależnych. Powinny one być szczególnym zadaniem wiążącym się z realizacją misji publicznej. W karcie powinności

określane będą także warunki wykorzystania nadwyżki środków publicznych przekraczającej 10% całkowitego kosztu realizacji misji publicznej. Nie ma wątpliwości, iż karta, oprócz wskazania zadań nadawców publicznych, powinna określać środki finansowe (zarówno pochodzące ze źródeł publicznych, jak i pozyskane w ramach działalności komercyjnej) na pokrycie kosztów wynikających z realizacji misji publicznej. Nadawcy publiczni, planując swoje działania w tym zakresie na okres 5 lat, powinni wiedzieć, jakie są realne możliwości sfinansowania przewidywanych działań – w przeciwnym razie planistyczny wymiar kart powinności pozostanie w praktyce fikcją.

W celu wyraźnego odróżnienia działalności misyjnej od innej działalności, do której uprawnieni są nadawcy publiczni, karta powinności określi także ogólne zasady prowadzenia działalności niewynikającej z misji publicznej oraz wskaże najważniejsze rodzaje takiej działalności. W tym celu – w załączniku do karty powinności – znajdzie się określenie metod przypisywania przychodów i związanych z nimi kosztów w odniesieniu do działalności wynikającej z misji publicznej i innej. Określenie tych metod pozwoli na przeciwdziałanie ewentualnej nadmiernej rekompensacie (przeznaczaniu na misję publiczną większej kwoty środków publicznych niż koszt realizacji tej misji). Projektowana ustawa umożliwiając określanie zasad prowadzenia działalności niewynikającej z misji publicznej nie wprowadza jednak pełnej regulacji dotyczącej działalności „komercyjnej” nadawców publicznych. Działanie takie byłoby nieuzasadnione – nie ma bowiem konieczności wprowadzania nowych, dodatkowych reguł dla działań, które nie są objęte finansowaniem publicznym. Należy bowiem pamiętać, że prowadząc działalność „komercyjną”, nadawcy publiczni są obowiązani do stosowania tych samych regulacji, które stosują nadawcy komercyjni, np. ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. poz. 24, z późn. zm.) czy ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2070).

Szczególne znaczenie w procedurze uzgadniania treści kart powinności będzie miała również pełna transparentność prac nad ich przyjęciem. W ramach procedury przewiduje się otwarte konsultacje publiczne projektów kart, które prowadzone będą przez KRRiT. Po zakończeniu konsultacji, KRRiT będzie zobowiązana do opracowania i opublikowania raportu, w którym omówione zostaną ich wyniki. Prace dotyczące treści karty powinności będą mogły trwać przez okres maksymalnie 7 miesięcy.

Projektowana ustawa zakłada bowiem, iż projekt karty należy przedstawić najpóźniej do dnia 30 kwietnia, a porozumienie w tym zakresie należy zawrzeć do 30 listopada roku poprzedzającego pierwszy rok, który ma być objęty kartą powinności. Porozumienie zawierane będzie przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji z Przewodniczącym KRRiT, działającym na podstawie uchwały KRRiT.

Jeżeli nie dojdzie do zawarcia porozumienia w terminie, automatycznie przedłuża się obowiązywanie poprzedniej karty powinności (art. 21d). W takiej sytuacji jednostka publicznej radiofonii i telewizji będzie musiała spełniać wszelkie wymogi określone w obowiązującej dotychczas karcie powinności, zarówno w aspekcie ilościowym, jak i jakościowym. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji nie będzie mogła także podejmować nowych inicjatyw. Ponadto to na podstawie dotychczas obowiązującej karty powinności opracowywany będzie plan programowo-finansowy. Nadawca publiczny, w przypadku braku porozumienia co do karty powinności, nie będzie mógł otrzymać więcej środków publicznych aniżeli otrzymał w ostatnim roku obowiązywania karty powinności na podstawie przyjętego wówczas planu programowo-finansowego. Regulacja ta ma stanowić dodatkową motywację dla nadawców publicznych do dążenia do uzgodnienia karty powinności z KRRiT.

Z uwagi na możliwość zmiany sytuacji na rynku usług medialnych, a także nieprzewidzianej zmiany wysokości środków publicznych przeznaczanych na finansowanie realizacji misji publicznej w okresie obowiązywania karty, należy wprowadzić możliwość dokonywania zmian w karcie powinności objętej porozumieniem. W takiej sytuacji jednostki publicznej radiofonii i telewizji powinny mieć prawo wystąpienia do KRRiT z propozycją zmiany treści karty powinności. W razie zawarcia porozumienia w tym zakresie, do czego powinno dojść w takim samym trybie, jak w przypadku uzgodnienia pierwotnej treści karty powinności, zmiany wchodziłyby w życie od początku kolejnego roku kalendarzowego. Zgodnie z projektem szczegóły dotyczące trybu uzgadniania i przyjmowania kart powinności określone zostaną w rozporządzeniu KRRiT.

Dalsze doprecyzowanie misji publicznej dokonane zostanie w planach programowo-finansowych, które w wykonaniu karty powinności będą określały przedsięwzięcia w realizacji zadań wynikających z misji publicznej w danym roku kalendarzowym (art. 21c). W związku ze zmianą sposobu szczegółowego określania zadań wynikających

z realizacji misji publicznej i wprowadzeniem instytucji karty powinności, konieczna jest nowelizacja przepisów dotyczących planów programowo-finansowych. Plan, obok wskazania zadań, które mają być realizowane przez nadawców publicznych w danym roku kalendarzowym, powinien jednoznacznie wskazywać środki publiczne, które mają być przeznaczone na realizację tych zadań. Szczegółowy zakres planów programowo-finansowych powinien zostać określony w rozporządzeniu KRRiT. Rozporządzenie to nie powinno zbyt ingerować w swobodę nadawców publicznych w kształtowaniu treści programów i tzw. ramówki. Nie powinno więc nakładać obowiązku zbyt szczegółowego określania katalogu zadań, które zostaną objęte planem. Łącznie wszystkie instrumenty regulacyjne (tj. ustawa o radiofonii i telewizji i inne akty prawne określające zadania mediów publicznych, karty powinności, plany programowo-finansowe) określające i doprecyzowujące misję publiczną, składać się będą na system, w którym dąży się do określenia tej misji przy jej szerokim ujęciu w sposób tak jasny i precyzyjny, jak to możliwe, w tym do wskazania programów i kategorii innych usług objętych misją publiczną. Działalność niewynikająca z ustawy o radiofonii i telewizji i niewskazana w innych wymienionych instrumentach regulacyjnych jako objęta misją publiczną i wynikającymi z niej zadaniami i powinnościami, będzie traktowana jako działalność poza zakresem tej misji.

W ślad za modyfikacją definicji misji publicznej proponuje się nowelizację art. 25 ustawy o radiofonii i telewizji. Proponowane zmiany są konsekwencją nowego brzmienia art. 21, który umożliwi nadawcom publicznym tworzenie i dostarczanie innych usług niż programy, a także z podkreśloną w art. 21 ust. 1b zasadą neutralności technologicznej. Propozycje rozstrzygają także pojawiające się w praktyce wątpliwości dotyczące finansowania publicznego programów (zwłaszcza radiowych) skierowanych do odbiorców za granicą, które są rozpowszechniane wyłącznie w systemie teleinformatycznym. Ustawa o radiofonii i telewizji powinna umożliwiać dostarczanie tym odbiorcom treści realizujących misję publiczną w sposób wybrany przez nadawcę i neutralny technologicznie.

Wprowadzenie kart powinności stanowi dobrą okazję do uporządkowania regulacji dotyczących programów rozpowszechnianych przez nadawców publicznych. W obecnym stanie prawnym nie ma jasności co do tego, które z tych programów mogą być rozpowszechniane na podstawie ustawy o radiofonii i telewizji, które na podstawie koncesji, a które na podstawie wpisu do rejestru programów rozpowszechnianych

wyłącznie w systemie teleinformatycznym. Obowiązujący art. 32 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji stanowi, iż „rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych, z wyjątkiem programów publicznej radiofonii i telewizji, wymaga uzyskania koncesji”. Brzmienie to zdaje się sugerować, że nadawcy publiczni nie muszą uzyskiwać koncesji na swoje programy. Jednocześnie art. 26 ustawy o radiofonii i telewizji zawiera listę programów, które poszczególni nadawcy publiczni rozpowszechniają na podstawie tej ustawy, a art. 21 ust. 1a pkt 2 stanowi, że na rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych, wymagane jest uzyskanie koncesji. W sytuacji, w której wprowadzona zostanie karta powinności szczegółowo opisująca wszelkie usługi świadczone przez nadawców publicznych, a także zawierająca test nowych istotnych usług, utrzymywanie obecnego stanu jest nieuzasadnione. Programy niewymienione w ustawie o radiofonii i telewizji mogą bowiem zostać ujęte w karcie powinności, a procedura uzgadniania tej karty może zastąpić procedurę udzielania koncesji. W związku z powyższym proponuje się nowelizację art. 21 ust. 1a pkt 2, a także art. 26 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji.

b. Nowe istotne usługi. Procedura uprzedniej oceny

Komunikat podkreśla możliwość tworzenia przez nadawców publicznych nowych usług, co wynika m.in. z rozwoju technologicznego. Komunikat pozwala na tworzenie i dostarczanie przez nadawców publicznych wszelkiego rodzaju usług medialnych udostępnianych na wszelkich potencjalnych platformach dostępu. Co więcej, Komunikat w sposób jednoznaczny podkreśla, iż na tego typu usługi mogą być wykorzystywane środki pochodzące z pomocy publicznej. Komunikat stawia jednak w tym zakresie pewne warunki, w szczególności nawiązujące do treści „Protokołu w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich”, stanowiącego załącznik do Traktatu z Amsterdamu zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej, Traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty (zwanego dalej „protokołem amsterdamskim”). Zgodnie z Komunikatem, dopuszczenie finansowania publicznego nowych usług medialnych świadczonych przez nadawców publicznych powinno być poprzedzone procedurą wcześniejszej oceny (tzw. test *ex ante*) „opierającej się na otwartych konsultacjach publicznych, czy ważne nowe usługi audiowizualne przewidywane przez nadawców publicznych spełniają wymogi protokołu amsterdamskiego, tj. „czy służą demokratycznym, społecznym i kulturalnym potrzebom

społeczeństwa, przy jednoczesnym należyтым uwzględnieniu ich ewentualnego wpływu na warunki handlu i konkurencję” (pkt 84 Komunikatu). Ze względu na to, że zgodnie z Komunikatem „wybór najbardziej odpowiedniego mechanizmu zapewnienia zgodności istotnych nowych usług audiowizualnych ze stosownymi postanowieniami protokołu amsterdamskiego należy do kompetencji państw członkowskich, które uwzględniają przy tym specyfikę krajowych systemów nadawczych, oraz potrzebę zagwarantowania niezależności redakcyjnej nadawców publicznych” (pkt 86 Komunikatu) jako najlepsze rozwiązanie w tym zakresie proponuje się przeprowadzanie testu nowych usług przez regulatora rynku medialnego, tj. KRRiT w ramach procedury uzgadniania kart powinności. Propozycja ta spełnia przy tym wymaganie określone w pkt 89 Komunikatu, zgodnie z którym „ocena jest obiektywna jedynie wówczas, gdy przygotowuje ją organ, który jest rzeczywiście niezależny od kierownictwa nadawcy publicznego”.

Zaproponowana w art. 21c ust. 2 projektu definicja nowej usługi oparta jest o wymagania wynikające z Komunikatu (zwłaszcza pkt 85 i 88). Komunikat nakazuje, aby szczególny rodzaj oceny dotyczył „istotnych nowych usług”. „„Nowy” charakter danej działalności może zależeć od jej treści, jak również od warunków konsumpcji. „Istotność” usługi może obejmować np. zasoby finansowe konieczne dla jej rozwoju i oczekiwane oddziaływanie na popyt”. Komunikat przy badaniu tego typu usług nakazuje zwracać szczególną uwagę na istnienie podobnych bądź zamiennych ofert programowych, konkurencję między redakcjami, strukturę rynku, pozycję rynkową nadawcy publicznego, poziom konkurencji oraz potencjalny wpływ na inicjatywy prywatne. Zaproponowana w art. 21b ust. 2 projektu definicja odwołuje się zarówno do kryterium nowości (ma to być usługa istotnie różniąca się od dotąd oferowanych usług), jak i istotności (całkowity koszt jej realizacji w pierwszym pełnym roku kalendarzowym jest wyższy niż 3% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji).

Jednocześnie w celu ograniczenia nadmiernej regulacji w zakresie przeprowadzania badań nowych istotnych usług proponuje się wprowadzenie katalogu negatywnego aktywności nadawców publicznych, które nie są uznawane za tego typu usługi z uwagi na niespełnianie przesłanki „nowości” lub „istotności”. Katalog ten został opracowany w oparciu o praktykę decyzyjną Komisji Europejskiej, która w ramach badania systemów pomocy w wielu państwach członkowskich, także w ramach skarg na

systemy finansowania nadawców publicznych, określała wielokrotnie, jakich rodzajów działalności nie należy traktować jako nowe istotne usługi na potrzeby testu *ex ante*. Usługi wskazane w tym katalogu nie będą podlegały ocenie KRRiT przed rozpoczęciem ich oferowania. Nadawca publiczny będzie miał jednak obowiązek zawiadomić KRRiT przed rozpoczęciem świadczenia usług eksperymentalnych i okresowych. W sytuacji, w której świadczona usługa spełniać jednak będzie przesłanki z definicji nowych istotnych usług, KRRiT będzie mogła wezwać nadawcę publicznego do złożenia projektu zmiany karty powinności lub zaniechania dalszego świadczenia usługi.

Jednostka publicznej radiofonii i telewizji, która będzie planowała rozpoczęcie świadczenia nowej istotnej usługi będzie zobowiązana do wskazania jej w projekcie karty powinności. Projekt karty będzie musiał zawierać szczegółowy opis tej usługi. Opis ten jest niezbędny dla dokonania jej oceny przez KRRiT, jak również konieczny dla celów przeprowadzenia poprawnych konsultacji publicznych (zgodnie z pkt 87 Komunikatu, który wyraźnie nakazuje, aby „*w interesie przejrzystości oraz uzyskania wszystkich odpowiednich informacji koniecznych dla podjęcia wyważonej decyzji zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia swoich poglądów na przewidywane istotne nowe usługi w kontekście otwartych konsultacji*”). Karta powinności będzie bowiem poddana konsultacjom – opis planowanej nowej istotnej usługi powinien więc umożliwiać zainteresowanym stronom zrozumienie zawartości usług i przedstawienie ewentualnych uwag. Projekt karty powinności obejmujący nową istotną usługę będzie musiał zawierać także analizę jej przewidywanej wartości publicznej oraz wpływu na rynek. KRRiT przed zawarciem porozumienia dotyczącego karty powinności obejmującej tego typu usługę będzie bowiem zobowiązana do przeprowadzenia procedury *ex ante*, w ramach której dokona:

- oceny, czy nowa usługa służy demokratycznym, społecznym i kulturalnym potrzebom społeczeństwa oraz pluralizmowi mediów,
- analizy wpływu nowej usługi na konkurencję na rynek właściwy w rozumieniu ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2017 r. poz. 229, z późn. zm.).

Jeżeli w wyniku procedury (w ramach której brane pod uwagę będą wyniki konsultacji publicznych), KRRiT dojdzie do wniosku, że usługa nie posiada dostatecznej wartości publicznej, uwzględniając jej wpływ na rynek, odmówi ona zawarcia porozumienia dotyczącego karty powinności w zakresie tej usługi. W takim przypadku nadawca

publiczny nie będzie mógł rozpocząć jej świadczenia. Powyższa procedura będzie musiała zostać zastosowana także w sytuacjach, w których co prawda początkowo usługa nie spełnia warunków określonych w art. 21b ust. 2 lub mieści się w katalogu zawartym w ust. 3, ale w wyniku jej rozwoju okazuje się, że jest ona „nową istotną usługą”. Jeżeli jednostka publicznej radiofonii i telewizji nie złoży w takiej sytuacji projektu zmiany karty powinności, będzie mógł ją do tego wezwać Przewodniczący KRRiT. Jeżeli projekt taki nie zostanie przedstawiony i uzgodniony z KRRiT, Przewodniczący KRRiT będzie mógł nakazać zaprzestanie dalszego oferowania takiej usługi, jeżeli miałyby być ona finansowana z środków publicznych.

c. Ograniczenie publicznego finansowania do kosztów netto misji publicznej

Zgodnie z pkt 71 Komunikatu konieczne jest *„aby wysokość rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych nie przekraczała kosztów netto tych usług w ramach misji publicznej, przy uwzględnieniu także innych bezpośrednich i pośrednich przychodów z tytułu ich świadczenia. Z tego powodu w określaniu kosztów netto usług publicznych będą uwzględniane zyski uzyskiwane z wszelkiego rodzaju działalności komercyjnej związanej z działalnością publiczną”*. Przepisy ustawy o radiofonii i telewizji muszą więc, w ślad za Komunikatem, ograniczać wysokość publicznego finansowania działalności misyjnej do kosztów netto tej działalności. Należy więc w pierwszej kolejności zdefiniować pojęcie kosztu netto realizacji misji publicznej. W oparciu o wskazówki wynikające z Komunikatu proponuje się, aby przez koszt netto realizacji misji publicznej rozumieć różnicę między całkowitym kosztem realizacji misji publicznej przez danego nadawcę publicznego w danym roku kalendarzowym a dochodem netto uzyskanym przez nią w tym okresie z pozostałej działalności (art. 31 ust. 6). Jak stanowi Komunikat, ustalając koszt netto, należy uwzględniać dochody z działalności komercyjnej. W celu wyeliminowania wszelkich wątpliwości dotyczących rozumienia pojęcia konieczne jest doprecyzowanie, czym jest dochód netto jednostek publicznej radiofonii i telewizji (art. 31 ust. 7).

Nowelizacja ustawy o radiofonii i telewizji implementuje więc wynikającą z Komunikatu zasadę, stanowiącą, że roczne przychody jednostek publicznej radiofonii i telewizji nie mogą przekraczać kosztu netto misji publicznej (art. 31 ust. 5). Komunikat przewiduje jednak wyjątki od tej zasady. Zgodnie z regułami określonymi w Komunikacie dopuszcza się pozostawienie w jednostkach publicznej radiofonii

i telewizji nadwyżki nieprzekraczającej 10% całkowitego kosztu misji publicznej jako rezerwy na realizację celów usługi publicznej. Zgodnie z Komunikatem, *„Komisja uważa, że za konieczną do pokrycia kosztów i zabezpieczenia się przez fluktuacjami dochodów może być kwota nieprzekraczająca 10 % rocznych kosztów usługi publicznej przewidzianych w budżecie”* (pkt 73 Komunikatu). Pozostawienie takiej nadwyżki jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach i dopuszczalne *„jedynie pod warunkiem, że ta nadmierna rekompensata została z góry i w wiążący sposób przeznaczona na konkretne jednorazowe i duże wydatki niezbędne do pełnienia misji publicznej”* (pkt 74 Komunikatu).

Projektowany art. 31 ust. 8 umożliwi więc zatrzymanie ewentualnej nadwyżki nieprzekraczającej 10% całkowitego kosztu misji publicznej. Nadwyżka ta będzie mogła zostać przeznaczona wyłącznie na realizację misji publicznej, na zasadach, które określone będą w karcie powinności. Tak więc, już uzgadniając kartę powinności, jednostka publicznej radiofonii i telewizji będzie musiała uzgodnić z KRRiT zasady wydatkowania ewentualnych nadwyżek. Jeżeli nadwyżka zostanie wykorzystana niezgodnie z zasadami określonymi w karcie powinności, będzie podlegała zwrotowi na rzecz KRRiT (w sytuacji, w której pochodziła ona z opłat abonamentowych) lub na rzecz jednostki finansów publicznych, która przekazała określone środki. Ponieważ zgodnie z pkt 73 Komunikatu *„zasadą powinno być niezwłoczne odzyskiwanie nadmiernej rekompensaty”*, w przypadku decyzji KRRiT o obowiązku zwrotu nadwyżki.

Zwrotowi będzie także podlegała nadwyżka przekraczająca 10% kosztów netto realizacji misji publicznej. Komunikat także w takich przypadkach przewiduje jednak wyjątki, stanowiąc w pkt 74, że *„w drodze wyjątku nadawcy publiczni mogą zostać upoważnieni do zatrzymania kwoty przekraczającej 10% ich rocznego budżetu wydatków na pełnienie misji publicznej jedynie w należycie uzasadnionych przypadkach. Jest to dopuszczalne jedynie pod warunkiem, że ta nadmierna rekompensata została z góry i w wiążący sposób przeznaczona na konkretne jednorazowe i duże wydatki niezbędne do pełnienia misji publicznej”*. KRRiT będzie miała więc możliwość podjęcia decyzji o pozostawieniu także nadwyżki przekraczającej 10% kosztów netto realizacji misji publicznej, pod warunkiem że zostanie ona wykorzystana na cele wyraźnie wskazane w decyzji, niezbędne dla realizacji misji publicznej.

Wprowadzając regulacje dotyczące ograniczenia publicznego finansowania do kosztów netto realizacji misji publicznej, proponuje się także jednoznaczne wskazanie, że przychody ze źródeł publicznych mogą być przeznaczane wyłącznie na realizację misji publicznej (art. 31 ust. 4). Przy okazji wprowadzanych zmian, proponuje się także techniczną modyfikację art. 31 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, w którym pojęcie „wpływy” zastępuje się pojęciem „przychody”, co doprowadzi do zgodności regulacji z postanowieniami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2018 r. poz. 395, z późn. zm.). Ponadto w art. 31 ust. 1 pkt 3 ustawy o radiofonii i telewizji dokonuje się zastąpienia zwrotu „reklam i audycji sponsorowanych” pojęciem „przekazów handlowych”, dostosowując w ten sposób terminologię ustawową do obowiązującej od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 459). Należy przy tym podkreślić, iż źródła przychodów jednostek publicznej radiofonii i telewizji nie ulegają żadnym zmianom, a zakres dopuszczalnej działalności reklamowej nadawców również nie zostaje zmieniony.

d. Nadzór nad wykonywaniem misji publicznej

Nadawcy publiczni zachowują gwarantowaną im ustawowo niezależność redakcyjną. Zasady przyznawania im środków publicznych na wykonywanie misji publicznej przez nadawców publicznych dodatkowo chronią tę niezależność – karty powinności określające zakres powinności wynikających z tej misji oraz sposób ich finansowania będą zawierane w drodze porozumienia między nadawcą a KRRiT bez uszczerbku dla autonomii instytucjonalnej, swobody w kształtowaniu programów i niezależności redakcyjnej nadawców publicznych. Jednocześnie konieczne jest jednak zapewnienie skutecznego nadzoru nad wydatkowaniem środków publicznych, KRRiT musi więc dysponować uprawnieniami nadzorczymi w tym zakresie.

Nowelizacja art. 31b ustawy o radiofonii i telewizji ma na celu poprawne ukształtowanie treści i procedury składania sprawozdań składanych przez nadawców publicznych. W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż rezygnuje się z konieczności przedstawiania określonych sprawozdań raz na kwartał, jak wynika to z obecnie obowiązujących przepisów. Sprawozdanie z realizacji misji publicznej powinno być składane raz w roku i zawierać najważniejsze informacje dotyczące sposobu realizacji misji publicznej oraz środków finansowych przeznaczanych na taką działalność.

Szczególnie istotne jest wskazanie w sprawozdaniu kosztu netto realizacji misji, a także istnienia i sposobu wykorzystania ewentualnych nadwyżek. Powyższe informacje będą przekazywane do wiadomości publicznej – nadawcy publiczni będą zobowiązani do publikowania powyższych sprawozdań na swoich stronach internetowych. Na stronach internetowych nadawców publicznych publikowane będą także sprawozdania z wykorzystania wpływów z opłat abonamentowych na realizację misji publicznej, ze wskazaniem środków przeznaczonych na wykonanie poszczególnych zadań wynikających z pełnienia misji publicznej.

Wprowadzenie precyzyjnych regulacji dotyczących sprawozdań z realizacji misji w połączeniu z oceną KRRiT (art. 31b ust. 3 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji) ma na celu realizację wskazania wynikającego ze wstępnej opinii Dyrekcji Generalnej do spraw Konkurencji Komisji Europejskiej, która wymaga uściślenia zasad skutecznego nadzoru nad jakością realizacji misji publicznej. W zaproponowanym przepisie KRRiT otrzyma wyraźne środki nadzorcze. KRRiT dokonywać będzie oceny poszczególnych sprawozdań, w wyniku której będzie mógł dokonać ich odrzucenia. Podejmując uchwałę w przedmiocie przyjęcia albo odrzucenia sprawozdania nadawcy publicznego, KRRiT będzie mogła określić zalecenia dotyczące stosowania karty powinności oraz planu programowo-finansowego w kolejnym roku kalendarzowym oraz będzie mogła polecić podjęcie określonych działań naprawczych. W przypadku otrzymania takich zaleceń, jednostka publicznej radiofonii i telewizji będzie zobowiązana do ich wykonania w terminie określonym w uchwale KRRiT, a następnie do przekazania informacji o sposobie ich wykonania w sprawozdaniu za kolejny rok kalendarzowy. Projekt ustawy nie określa, jaki rodzaj zaleceń lub działań naprawczych może wynikać z uchwały, gdyż w praktyce jest to niemożliwe. Zalecenia takie mogą bowiem dotyczyć różnych działań wynikających z realizacji karty powinności lub planu programowo-finansowego, a więc przybrać charakter ilościowy (np. konieczność zwiększenia udziału określonych kategorii audycji w programie) lub jakościowy (np. konieczność zwiększenia pluralizmu w programach publicystycznych). Zalecenia są ograniczone wyłącznie do działań wynikających z misji publicznej, co wynika z faktu, że mogą odnosić się jedynie do realizacji karty powinności lub planu programowo-finansowego.

W sytuacji gdy nadawca publiczny nie zastosuje się do zaleceń KRRiT, będzie ona mogła zastosować sankcje (nałożyć kary pieniężne na osobę kierującą danym nadawcą na podstawie dodawanego w art. 54 ustawy o radiofonii i telewizji ust. 2a). Konstrukcja

sankcji finansowych dla osoby kierującej działalnością jednostki publicznej radiofonii i telewizji oparta została na podobnej karze, nakładanej na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Nie ulega wątpliwości, że odpowiedzialność za wykonywanie zaleceń KRRiT, kierowanych do jednostki publicznej radiofonii i telewizji, spoczywa na osobach kierujących ich działalnością – w szczególności na członkach zarządu. Niewykonywanie zaleceń KRRiT może doprowadzić do niezgodnego z prawem wykorzystywania środków publicznych przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji. W takiej sytuacji uzasadnione jest nałożenie kary finansowej, która jest sankcją mniej dolegliwą niż odwołanie z pełnionej funkcji. Możliwość nałożenia takiej sankcji przez KRRiT jest przy tym uzasadniona faktem, że KRRiT, nadzorująca wykonywanie misji publicznej i realizację kart powinności, nie ma wpływu na kształtowanie organów jednostek publicznej radiofonii i telewizji. W tej sytuacji powinna mieć jednak możliwość sankcjonowania niezgodnych z prawem działań osób wchodzących w skład tych organów.

Projekt zakłada także zmiany o charakterze technicznym – nowelizacja art. 31a ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji wynika ze zmiany regulacji dotyczących sprawozdań z realizacji misji publicznej przygotowywanych przez nadawców publicznych (art. 31b ust. 1). Natomiast zmiana w art. 31c ustawy o radiofonii i telewizji polega wyłącznie na zmianie terminu na składanie sprawozdania z wykorzystania wpływów z opłat abonamentowych na dzień 30 kwietnia. Zmiana ta ma na celu doprowadzenie do ujednoczenia terminu składania wszelkich sprawozdań finansowych przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji.

W celu zwiększenia nadzoru nad działalnością jednostek publicznej radiofonii i telewizji proponuje się także nowelizację art. 12 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, dotyczącego rocznego sprawozdania z działalności KRRiT oraz rocznej informacji KRRiT o podstawowych problemach radiofonii i telewizji. Istotnym elementem tych dokumentów, które przedstawiane są Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi są informacje dotyczące funkcjonowania jednostek publicznej radiofonii i telewizji. Z uwagi na terminy przedstawiania sprawozdań przez te jednostki (do 30 kwietnia) oraz przedkładanie terminu na sprawozdanie KRRiT (do końca marca), KRRiT nie ma jednak możliwości na uwzględnienie pełnej informacji o sytuacji mediów publicznych w swoim sprawozdaniu. W związku z powyższym proponuje się przesunięcie terminu na przedstawienie sprawozdania KRRiT do końca maja danego roku kalendarzowego,

co umożliwi przedstawienie Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi pełnej informacji o sytuacji mediów publicznych.

e. Nowelizacja ustawy o opłatach abonamentowych

Nowelizacja przepisów ustawy o radiofonii i telewizji skutkuje koniecznością dokonania zmian w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204, z późn. zm.). Zmiany te mają jednak charakter zmian technicznych i jedynie dostosowują brzmienie niektórych przepisów ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych do regulacji przyjętych w ustawie o radiofonii i telewizji:

- w art. 3 ust. 5 proponuje się przesunięcie terminu na wydanie fakultatywnego rozporządzenia określającego niższą wysokość opłat abonamentowych na 31 lipca. Zmiana ta wynika z konieczności dostosowania terminu na wydanie rozporządzenia do terminów opracowywania sprawozdań i planów programowo-finansowych wynikających z ustawy o radiofonii i telewizji. Ponadto w pkt 1 zmienia się odesłania do zmienionych przepisów ustawy o radiofonii i telewizji,
- w art. 8 ust. 2 proponuje się przesunięcie terminu na ustalenie sposobu podziału wpływów z opłat abonamentowych na 30 września, tak aby przed jego ustaleniem możliwe było dokonanie rzetelnych analiz sprawozdań (składanych w terminie do 30 kwietnia) oraz projektów planów programowo-finansowych (składanych w terminie do 31 maja),
- proponuje się uchylenie art. 8 ust. 4 – wynika to z rezygnacji ze sprawozdań kwartalnych w ustawie o radiofonii i telewizji.

f. Przepisy przejściowe i końcowe

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. Jedynie przepisy dotyczące sprawozdań powinny wejść w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., tak aby nowe sprawozdania odnosiły się dopiero do kart powinności i planów programowo-finansowych za rok 2019 opracowanych w oparciu o znowelizowane przepisy ustawy o radiofonii i telewizji. Sprawozdania za lata 2017 i 2018 przygotowywane będą w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy (w oparciu o te przepisy opracowane zostały bowiem plany finansowo-programowe). Konieczne jest jednak, aby także te sprawozdania zawierały wyliczenia kosztu netto oraz nadwyżek (przychodów ze środków publicznych przekraczających całkowity koszt realizacji misji

publicznej).

Pierwsze karty powinności, zgodnie z projektowanym art. 4, mają zostać przygotowane w 2019 r. i obowiązywać od 2020 r. Skoro w 2019 r. nie będzie jeszcze obowiązywała karta powinności, stosowne wydaje się, aby zasady wykorzystania ewentualnej nadwyżki środków publicznych ustalone zostały w planie programowo-finansowym (w tym celu konieczne będzie dokonanie stosownych zmian w planach opracowanych już na 2019 r.).

Projektowana ustawa przewiduje także sytuację, w której w 2019 r. nie uda się zawrzeć porozumienia dotyczącego karty powinności z jednostką publicznej radiofonii i telewizji. Na podstawie przepisów ogólnych nie byłoby wtedy możliwości zatwierdzenia planu programowo-finansowego, a co za tym idzie KRRiT nie mogłaby przekazać środków publicznych danej jednostce. W związku z tym, w takiej sytuacji plan programowo-finansowy na pierwszy rok tego okresu nie może przewidywać przychodów ze środków publicznych w wysokości przekraczającej wysokość środków z tych źródeł przewidzianych w planie na poprzedni rok (projektowany art. 4 ust. 2). Ocena „nowych istotnych usług” powinna być dokonywana wobec wszystkich usług spełniających przesłanki określone w art. 21b ustawy o radiofonii i telewizji. Jednakże z uwagi na zasadę niedziałania prawa wstecz, nie powinny być nią objęte usługi, których świadczenie rozpoczęło się przed wejściem w życie projektowanej ustawy (projektowany art. 3).

4. Akty wykonawcze

Projektowana regulacja przewiduje wydanie czterech rozporządzeń, tj. na podstawie art. 21a ust. 11, art. 21b ust. 11, art. 21c ust. 4 oraz art. 31a ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji.

5. Przewidywane skutki regulacji

Skutkiem nowelizacji będzie zwiększenie przejrzystości w zakresie realizacji zadań wynikających z misji publicznej przez nadawców publicznych oraz skuteczniejszy nadzór nad prawidłowością realizacji misji publicznej i wydatkowaniem środków publicznych przez nadawców publicznych.

6. Skutki finansowe dla budżetu państwa

Projekt nie ma skutków finansowych dla budżetu państwa.

7. Stosunek do prawa Unii Europejskiej

Przedmiot regulacji objęty jest prawem Unii Europejskiej. Kwestia finansowania publicznego działalności misyjnej mediów publicznych uregulowana jest w Komunikacie. Projekt ustawy stanowi implementację postanowień zawartych w tym Komunikacie do polskiego porządku prawnego. Regulacje wprowadzane projektem były przedmiotem roboczych konsultacji prowadzonych z Komisją Europejską, a także przedmiotem zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej wobec Komisji Europejskiej, które zostały przyjęte przez Komitet do Spraw Europejskich Rady Ministrów w dniu 21 września 2017 r.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), a zatem nie podlega notyfikacji.

Projekt ustawy nie podlega przedstawieniu instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowane przepisy nie określają warunków wykonywania działalności gospodarczej, a jedynie zasady wykorzystania środków publicznych (pomocy publicznej) przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji. W związku z powyższym nie zachodzi konieczność stosowania przepisów uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205).

Projekt nie wywiera wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Jednocześnie należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych, w stosunku do projektowanej ustawy, środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Zgodnie z art. 5 ustawy o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami w trybie ww. ustawy.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Paweł Lewandowski, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Katarzyna Falkowska-Gołębiewska, tel. 22 42 10 327</p>	<p>Data sporządzenia 2018-04-05</p> <p>Źródło: Inicjatywa Własna</p> <p>Nr w wykazie prac UD304</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii o telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych ma na celu dostosowanie przepisów polskiego prawa do zasad wspólnego rynku. Zgodnie ze wstępną opinią przyjętą przez Dyрекcję Generalną do spraw Konkurencyjności Komisji Europejskiej w dniu 10 maja 2011 roku w odniesieniu do zgodności obecnego systemu finansowania Telewizji Polskiej S.A. z zasadami wspólnego rynku „finansowanie TVP za pomocą opłat abonamentowych i dotacji z budżetu państwa stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE”. We wstępnej opinii Komisja Europejska nie zakwestionowała istoty systemu finansowania mediów publicznych w Polsce. Jednakże, co podkreśliła Dyrekcja Generalna do spraw Konkurencyjności Komisji Europejskiej, system finansowania mediów publicznych w Polsce nie jest w pełni zgodny z zasadami wspólnego rynku, w szczególności z zasadami udzielania pomocy publicznej nadawcom publicznym uregulowanymi w Komunikacie Komisji Europejskiej w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej (2009/C 257/01).

Nowelizacja ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1414, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204, z późn. zm.) jest niezbędna z uwagi na konieczność pełnego wdrożenia Komunikatu Komisji Europejskiej w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej (2009/C 257/01). Komisja Europejska podkreśliła konieczność:

- doprecyzowania definicji misji publicznej,
- stworzenia procedury uprzedniej oceny przewidywanych istotnych nowych usług medialnych, które będą mogły być finansowane ze środków publicznych,
- wprowadzenia jednoznacznych przepisów prawnych dotyczących ograniczenia publicznego finansowania do kosztów netto misji publicznej oraz zasad nadzoru nad ewentualną nadmierną rekompensatą w tym zakresie,
- uregulowania zasad skutecznego nadzoru nad jakością realizacji misji publicznej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt zakłada następujące zmiany:

- doprecyzowanie definicji misji publicznej jednostek publicznej radiofonii i telewizji oraz katalogu zadań misyjnych, a także wprowadzenie karty powinności, w której szczegółowo określone będą zadania misyjne nadawców publicznych na okres 5 lat,
- stworzenie procedury uprzedniej oceny przewidywanych istotnych usług medialnych, które będą mogły być finansowane ze środków publicznych. Każda istotna nowa usługa nadawcy publicznego po konsultacjach społecznych oceniana byłaby przez organ nadzorujący nadawców pod kątem jej wartości publicznej i wpływu na rynek. To organ nadzorujący decydowałby o możliwości stworzenia nowej usługi i finansowania jej ze środków publicznych,
- wprowadzenie jednoznacznych przepisów prawnych dotyczących ograniczenia publicznego finansowania do kosztów netto misji publicznej (w przypadku gdy jednostka publicznej radiofonii i telewizji otrzyma więcej środków publicznych niż wynoszą koszty misji publicznej, co do zasady będzie zobowiązana do zwrotu nadwyżki) oraz zasad nadzoru nad ewentualną nadmierną rekompensatą w tym zakresie,
- uregulowanie zasad skutecznego nadzoru nad jakością realizacji misji publicznej m.in. przez doprecyzowanie obowiązków sprawozdawczych nadawców i poszerzenie kompetencji nadzorczych nad nadawcami. Możliwość wydawania wiążących zaleceń dotyczących realizacji misji, a w przypadku gdy nie byłyby one realizowane – nakładania kar finansowych na osoby zarządzające działalnością nadawców.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Państwa członkowskie Unii Europejskiej w różny sposób i przy pomocy różnego rodzaju aktów prawnych implementowały do swoich porządków prawnych postanowienia Komunikatu o pomocy publicznej. Sposób implementowania jego postanowień uzależniony jest od usytuowania mediów publicznych i ich uzależnienia od

poszczególnych organów administracyjnych (w tym regulatorów rynków medialnych), a także od samej formy prawnej nadawców publicznych. Nie ukształtował się przy tym model, który byłby przyjęty przez znaczącą grupę państw członkowskich.

Niemcy

Za nadzór nad działalnością mediów publicznych, w tym wydatkowaniem przez nie środków publicznych odpowiadają różne podmioty. Podstawowa kontrola w zakresie wydatkowania środków publicznych spoczywa w rękach specjalnej komisji określającej potrzeby finansowe nadawców publicznych (Kommission zur Ermittlung des Finanzbedarfs der Rundfunkanstalten). Komisja ta dokonuje oceny planowanych działań nadawców publicznych (test *ex-ante*). Ocena *ex post* dokonywana jest przez tę Komisję, a także parlamenty poszczególnych krajów związkowych. Nadawcy posiadają także wewnętrzne rady (Rundfunkrat), których celem jest ocena działalności nadawców oraz sposobu realizacji misji publicznej.

Wielka Brytania

Także w Wielkiej Brytanii nadzór nad misją świadczoną przez nadawcę publicznego (BBC) powierzono kilku podmiotom. Wewnętrznym organem nadzoru jest BBC Trust. Zewnętrzny nadzór powierzono rządowi (realizuje go Department for Culture, Media and Sport) oraz regulatora rynku medialnego (Ofcom). Rząd ustala opłaty abonamentowe oraz prowadzi kontrolę budżetu. O uruchomieniu nowych usług decyduje BBC Trust, który prowadzi tzw. test wartości publicznej (test *ex-ante*), od którego uzależnione jest uruchomienie nowej usługi.

Francja

Nadzór nad działalnością mediów publicznych co do zasady sprawuje regulator rynku medialnego (Conseil Supérieur de l'Audiovisuel – CSA). Pewne kompetencje posiada także rząd. Misja nadawców publicznych ogólnie określona została na poziomie ustawowym, jednakże jest doprecyzowywana w *cahier de charge* (karcie powinności) – zatwierdzonej przez premiera na wniosek ministra kultury. Karta musi definiować obowiązki nadawców, w szczególności te dotyczące misji edukacyjnej, kulturalnej i społecznej, dotyczące walki z dyskryminacją przez program odzwierciedlający różnorodność francuskiego społeczeństwa, jak również dotyczące obronności państwa, zdrowia publicznego etc. Corocznie CSA przedstawia francuskiemu senatowi raport z wykonania Karty.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Jednostki publicznej radiofonii i telewizji	19	Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji	Obowiązki w zakresie tworzenia kart powinności, planów programowo-finansowych, a także rozliczania środków publicznych.
Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	1	Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji	Udział w procedurze uzgadniania kart powinności i planów programowo finansowych, nadzór nad działalnością programową i finansową jednostek publicznej radiofonii i telewizji.
Nadawcy komercyjni	kilkudziesięciu nadawców	Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	Udział w procedurze uzgadniania kart powinności, możliwość oceny nowych istotnych usług, które mogą stanowić potencjalną konkurencję dla działalności nadawców komercyjnych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych został skierowany do konsultacji publicznych w dniu 9 listopada 2017 r. Zaproszenie do wzięcia udziału w konsultacjach publicznych zostało wysłane bezpośrednio do 35 podmiotów. Projekt został ponadto udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W ramach konsultacji swoje uwagi do projektu zgłosiły: Cyfrowy Polsat, Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Izba Komunikacji Elektronicznej, Stowarzyszenie Kreatywna Polska oraz Telewizja Polska S.A.

Wyniki konsultacji zostały omówione w raporcie z konsultacji publicznych.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (<http://bip.mkidn.gov.pl>). W trybie ww. ustawy żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2017 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Projektowana ustawa nie generuje kosztów dla budżetu państwa, ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana ustawa nie wiąże się z koniecznością ponoszenia kosztów przez jednostki sektora finansów publicznych, ani nie prowadzi do powstania nowych dochodów tych jednostek. Wynikające z projektowanych przepisów dodatkowe obowiązki nakładane na Krajową Radę Radiofonii i Telewizji mogą być wykonywane w ramach dotychczasowego budżetu tego organu.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2017 r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
Niemierzalne									

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana ustawa nie będzie rodziła skutków finansowych dla sektora przedsiębiorstw. Na przedsiębiorców – jednostki publicznej radiofonii i telewizji nakładane są nowe obowiązki. Ich wypełnianie jest niezbędne dla możliwości otrzymania pomocy publicznej. Wykonywanie nowych obowiązków nie powinno wiązać się z dodatkowymi kosztami jednostek publicznej radiofonii i telewizji.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Projektowana ustawa nakłada na nadawców publicznych obowiązek przygotowywania nowych dokumentów – kart powinności, a także przeprowadzenia tzw. testu nowych usług przed ich uruchomieniem. Doprecyzowuje także procedury dotyczące udzielania i rozliczania pomocy publicznej przeznaczonej na realizację misji publicznej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji. Nowe dokumenty i procedury są niezbędne dla zapewnienia zgodności systemu finansowania jednostek publicznej radiofonii i telewizji z prawem europejskim.

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana ustawa nie ma wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne:

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Nie dotyczy.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Projekt przewiduje, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 8–11 oraz art. 2 pkt 2 lit. b, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja efektów projektu będzie mogła zostać dokonana po pięciu latach obowiązywania ustawy – pierwszym okresie, na który stworzone zostaną karty powinności jednostek publicznej radiofonii i telewizji. Jej dokonanie nastąpi w oparciu o sprawozdania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w zakresie oceny jakości misji publicznej świadczonej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.

Raport z konsultacji projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych

– załącznik do Oceny Skutków Regulacji

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych został skierowany do konsultacji publicznych w dniu 9 listopada 2017 r. Zaproszenie do wzięcia udziału w konsultacjach publicznych zostało wysłane bezpośrednio do 35 podmiotów: Fundacji Lux Veritatis, HBO Polska Sp. z o.o., Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych, Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, Polsatu Cyfrowego, Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN, Polskie Media S.A., Polskiego Radia S.A., Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Radia Białystok S.A., Radia dla Ciebie S.A., Radia Eska Warszawa, Radia Gdańsk S.A., Radia Katowice S.A., Radia Kielce S.A., Radia Koszalin S.A., Radia Kraków S.A., Radia Lublin S.A., Radia Łódź S.A., Radia Merkury S.A., Radia Opole S.A., Radia PiK S.A., Radia Rzeszów S.A., Radia Szczecin S.A., Radia Wrocław S.A., Radia Zachód S.A., Stowarzyszenia Dystrybutorów Programów Telewizyjnych „SYGNAŁ”, Telewizji Polskiej S.A., Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Telewizji Puls S.A., Związku Pracodawców Mediów Publicznych, Związku Pracodawców Prywatnych Mediów oraz Związku Telewizji Kablowych w Polsce. Projekt został ponadto udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Termin do którego można było zgłaszać wszelkie uwagi do projektu został wyznaczony na 14 dni od publikacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

W toku konsultacji swoje uwagi do projektu zgłosiły: Cyfrowy Polsat, Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Izba Komunikacji Elektronicznej, Stowarzyszenie Kreatywna Polska oraz Telewizja Polska S.A.

W toku konsultacji wskazywano na konieczność szczegółowego doprecyzowania pojęcia misji publicznej, co ma służyć jej odróżnieniu od działalności „pozamisyjnej”, a także na konieczność rozszerzenia wymogów, jakie ustawa nakłada na działalność misyjną także na pozostałe rodzaje działalności (PIKE). Należy podkreślić, że projektowana ustawa dotyczy wyłącznie działalności wynikającej z wykonywania misji publicznej. Celem ustawy nie jest całościowa regulacja zasad funkcjonowania jednostek publicznej radiofonii i telewizji, ale

pełne dostosowanie zasady finansowania działalności misyjnej do regulacji wynikających z prawa europejskiego (więc w zakresie finansowania tej działalności ze środków publicznych). Należy przy tym podkreślać, że zaproponowana w projekcie definicja misji publicznej jest w pełni zgodna z Komunikatem Komisji Europejskiej. Wbrew twierdzeniom PIKE ustawa w znaczący sposób doprecyzowuje pojęcie misji publicznej. Jak zostało wskazane w uzasadnieniu pojęcie to doprecyzowywane jest nie tylko w ustawie, ale także w karcie powinności oraz planach programowo-finansowych: *„łącznie wszystkie instrumenty regulacyjne (tj. ustawa o radiofonii i telewizji i inne akty prawne określające zadania mediów publicznych, karty powinności, plany programowo-finansowe) określające i doprecyzowujące misję publiczną, składać się będą na system, w którym dąży się do określenia tej misji przy jej szerokim ujęciu w sposób tak jasny i precyzyjny, jak to możliwe, w tym do wskazania programów i kategorii innych usług objętych misją publiczną”*.

PIKE wskazuje także, że ustawa pozwala na świadczenie nowych rodzajów usług, których świadczenie jest niedopuszczalne w obecnym stanie prawnym. Zdaniem PIKE umożliwienie świadczenia nowych rodzajów usług zrówna media publiczne z mediami komercyjnymi. Należy jednak podkreślić, że ustawa nie zmienia sytuacji prawnej nadawców publicznych w tym zakresie. Nadawcy publiczni już w obecnej chwili rozpowszechniają programy wyspecjalizowane również w sieciach teleinformatycznych (np. TVP Parlament), a także usługi VOD. Możliwość świadczenia tego typu usług nie znaczy jednak, że nadawcy publiczni mogą prowadzić działalność na takich samych zasadach, jak nadawcy komercyjni. Wszelkie usługi nadawców publicznych – inaczej niż usługi nadawców komercyjnych – muszą bowiem spełniać kryteria wskazane w art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji, a ich finansowanie z środków publicznych wymaga zaakceptowania w stosowanym trybie (w ramach przyjmowania kart powinności lub tzw. testu nowych usług) każdej z takich usług przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji.

PIKE podkreśla również, że wszelkie wpływy uzyskane z działalności misyjnej były przeznaczane wyłącznie na finansowanie misji publicznej. Należy jednak zauważyć, że Komunikat Komisji Europejskiej nie zawiera takiego wymogu. Zgodnie z Komunikatem KE środki uzyskane przez nadawców publicznych muszą być uwzględniane w ramach ustalania kosztu netto świadczenia misji publicznej, a ponadto wszelkie środki publiczne mogą być wydatkowane wyłącznie na działalność misyjną. Zasady te znalazły swoje odzwierciedlenie w projektowanym art. 31 ustawy o radiofonii i telewizji.

Podmioty biorące udział w konsultacjach (PIIT, Kreatywna Polska, Cyfrowy Polsat, KIPA) pozytywnie odniosły się do propozycji przeprowadzania konsultacji publicznych dotyczących projektów kart powinności. Wskazywały jednak, że po przeprowadzonych konsultacjach KRRiT powinna zostać zobligowana do przedstawienia wyników tych konsultacji. W związku z powyższym w projekcie ustawy nałożono na KRRiT obowiązek opracowania i opublikowania raportu, w którym omówione zostaną wyniki przeprowadzonych konsultacji. KIPA proponuje przy tym, aby wydłużyć termin ustalony na konsultacje publiczne z 30 dni do 6 tygodni. Propozycja ta nie zasługuje na uwzględnienie. Należy pamiętać, że co do zasady termin konsultacji publicznych projektów aktów prawnych, a więc aktów o znacznie większej doniosłości, wynosi 14 dni. Termin wynikający z projektu jest więc wystarczająco długi.

Podnoszone także było, że dalszego doprecyzowania wymagają procedury uzgadniania kart powinności oraz planów programowo-finansowych (PIIT, Kreatywna Polska, Cyfrowy Polsat, KIPA). Należy zgodzić się z powyższym postulatem – w treści projektu wskazano, że wynikiem niezgodnienia kart powinności jest brak możliwości realizacji przez nadawców publicznych nowych usług z wykorzystaniem finansowania z środków publicznych. Dodatkowe szczegółowe przepisy regulujące tryb uzgadniania kart powinności oraz planów programowo-finansowych powinny jednak zostać wprowadzone w rozporządzeniach KRRiT wydawanych na podstawie art. 21a ust. 13 oraz art. 21c ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji, a nie przepisach o randze ustawowej, które tworzą jedynie ogólne ramy dla tego typu regulacji.

Stowarzyszenie Kreatywna Polska oraz KIPA, wskazując na istnienie w ustawie mało precyzyjnych kategorii programowych (informacja, publicystyka, kultura, rozrywka, edukacja i sport), postuluje dodanie nowej kategorii „oryginalne dzieła sztuki audiowizualnej lub audialnej”, co ma przyczynić się do zwiększenia promocji działalności najbardziej uzdolnionych twórców. Należy podkreślić, że proponowana kategoria jest nieprecyzyjna i niejasna, a ustawa o radiofonii i telewizji od kilku lat zawiera regulacje mające na celu promowanie zdolnych twórców polskich i debiutantów w formie kwoty polskiej i kwoty produkcji niezależnej. Wiążące dla nadawców publicznych deklaracja dotyczące wysokości tych kwot w ich poszczególnych programach nadawców publicznych staną się natomiast jednym z obligatoryjnych elementów karty powinności.

Zdaniem KIPA rozważenia wymaga zmiana terminu obowiązywania karty powinności na okres sześcioletni z obowiązkiem dokonywania przeglądów co 3 lata. Rozwiązanie takie

ograniczałoby znaczenie karty powinności jako dokumentu o charakterze strategicznym. Ponadto zaproponowany w projekcie pięcioletni okres obowiązywania kart został uzgodniony z KRRiT oraz nadawcami publicznymi. Warto przy tym przypomnieć, że projektowana ustawa zakłada także możliwość modyfikacji karty powinności w czasie jej obowiązywania, co zapewnia postulowaną przez KIPA elastyczność tego rozwiązania, a jednocześnie nie podważa planistycznego znaczenia karty powinności.

Jednym z postulatów PIKE jest doprecyzowanie pojęcia „nowej istotnej usługi”, gdyż zdaniem PIKE proponowana definicja jest niejasna i niewskazująca „czy chodzi o nowość w rozumieniu ilościowym czy jakościowym”. Należy jednak podkreślić, że ustawa w sposób szczegółowy wskazuje, czym jest (element pozytywny definicji), a czym nie jest „nowa istotna usługa” (element negatywny definicji) – projekt wykorzystuje w tym względzie dorobek decyzyjny Komisji Europejskiej. Wbrew uwadze PIKE definicja „nowej istotnej usługi” nie wynika wyłącznie z art. 21b ust. 2, ale także z art. 21b ust. 3–5. Ponadto projektowana ustawa wskazuje w nich, jakie zmiany w oferowanych usługach powodują konieczność zakwalifikowania ich do kategorii „nowych istotnych usług”. Warto przy tym przypomnieć, że precyzyjna definicja „nowej istotnej usługi” zawarta w art. 21b ust. 2–5 została zaakceptowana przez Komisję Europejską.

PIKE wyraziło zaniepokojenie z poszerzenia pojęcia „reklamy i audycji sponsorowanych” na ogólniejsze pojęcie „przekazów handlowych” w art. 31 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Zdaniem PIKE takie rozwiązanie jest niewłaściwe, gdyż prowadzi do zrównania pozycji nadawców publicznych i komercyjnych. Należy jednak podkreślić, że projektowany przepis nie prowadzi do jakiegokolwiek zmiany stanu prawnego w tym zakresie. Obecnie obowiązująca ustawa, regulując ograniczenia nadawców publicznych w rozpowszechnianiu przekazów handlowych nie zakazuje im lokowania produktów (a więc jedynej formy przekazów handlowych nie objętej obecnie obowiązującymi przepisami). Celem przepisu jest więc jedynie dostosowanie przepisu do terminologii ustawowej, a nie jakiegokolwiek poszerzenie uprawnień nadawców publicznych do rozpowszechniania przekazów handlowych.

PIKE wskazało także, że konieczne jest szczegółowe wyliczenie wszystkich źródeł publicznych, z których może być finansowana misja publiczna, sugerując że zgodnie z obecnie obowiązującym prawem możliwe jest udzielenie subwencji, która nie będzie brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości kosztu netto. Należy podkreślić, że w świetle obowiązującego prawa subwencje nie mogą stanowić źródła przychodów mediów

publicznych w ramach kategorii wpływów „z innych źródeł” (art. 31 ust. 1 pkt 4). Do przyznania subwencji w tym zakresie konieczna jest bowiem wyraźna norma ustawowa, która w chwili obecnej nie jest zawarta w żadnym obowiązującym akcie prawnym, w tym także w projekcie.

KIPA oraz Kreatywna Polska zaproponowały, aby dokonać zmiany terminu, w jakim KRRiT opracowuje sprawozdanie ze swojej działalności oraz informację o podstawowych problemach radiofonii i telewizji, tak aby możliwe było umieszczenie w nich informacji o stanie nadawców publicznych. Uwaga została uwzględniona poprzez przesunięcie terminu na przedstawienie sprawozdania do końca maja.

Cyfrowy Polsat, PIIT oraz PIKE podkreślały, że projektowanej ustawie brak oceny wpływu działalności nadawców publicznych na konkurencję na rynku. Zdaniem ww. podmiotów ustawa powinna zawierać np. regulacje dotyczące przeciwdziałania potencjalnemu zaniżaniu cen reklam przez nadawców publicznych. Należy podkreślić, że ustawa o radiofonii i telewizji nie reguluje kwestii relacji rynkowych pomiędzy różnymi podmiotami działającymi na rynku medialnym. Nie znaczy to jednak, że relacje te pozostają poza jakimikolwiek regulacjami prawnymi. Nadawcy publiczni, tak jak wszyscy przedsiębiorcy, podlegają bowiem m.in. ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, a także ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Z zawartych w nich instrumentów mogą korzystać, jeśli uznają to za uzasadnione w świetle swojej działalności rynkowej.

Stowarzyszenie Kreatywna Polska oraz KIPA zwróciły uwagę, że brakuje mechanizmów kontroli, wskazując, że projektowane mechanizmy dotyczą tylko kategorii ilościowych. Należy zauważyć, że jednym z nowych elementów kontroli wykonywania misji publicznej przez nadawców publicznych są zalecenia, które KRRiT może przedstawić nadawcom publicznym, lub obowiązek podjęcia określonych działań naprawczych, które może zostać nałożony na nadawców publicznych. Zalecenia przedstawiane przez KRRiT mogą mieć charakter zarówno ilościowy, jak i jakościowy. Nadawca publiczny, który otrzyma takie zalecenia będzie zobowiązany co ich realizacji w terminie określonym przez KRRiT oraz poinformowania o sposobie ich realizacji w sprawozdaniu za kolejny rok kalendarzowy. W tym sensie uwaga Stowarzyszenia Kreatywna Polska oraz KIPA abstrahuje od treści ustawy i jej uzasadnienia.

Zdaniem KIPA wprowadzenie kary finansowej dla osób kierujących działalnością jednostek publicznej radiofonii i telewizji za niewykonywanie zaleceń KRRiT jest kontrowersyjne

i wymaga szczegółowego uzasadnienia. W związku z powyższym rozszerzone zostało uzasadnienie projektu w tym zakresie.

TVP S.A. wskazała, że po wejściu w życie projektowanej ustawy rozpoczęcie rozpowszechniania nowego programu przez nadawcę publicznego wymagałoby uzyskania koncesji oraz uzgodnienia w ramach karty powinności. To samo działanie nadawcy publicznego objęte więc byłoby dwoma rozwiązaniami regulacyjnymi. TVP proponuje więc, aby przy okazji wprowadzania nowego instrumentu regulacyjnego (karty powinności) uporządkować regulacje dotyczące programów rozpowszechnianych przez nadawców publicznych. Propozycja ta została uwzględniona w projekcie ustawy.

TVP S.A. zgłosiła także postulat jednoznacznego określenia statusu prawnego zbiorów programowych byłej Państwowej Jednostki Organizacyjnej „Polskie Radio i Telewizja” w ustawie o radiofonii i telewizji. Uwaga nie została uwzględniona, ponieważ wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

Do projektu ustawy zgłoszono także szereg uwag o charakterze redakcyjnym i porządkowym (w szczególności przez KRRiT oraz TVP), które co do zasady zostały uwzględnione w toku konsultacji.



KPRM



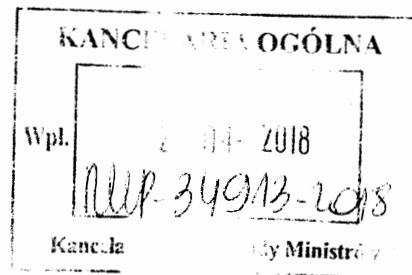
AAA392013

Warszawa, 11 kwietnia 2018 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPU.E.920.1668.2017 / 9/MN, MRz

dot.: RM-10-58-18 z 9.04.2018 r.



Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

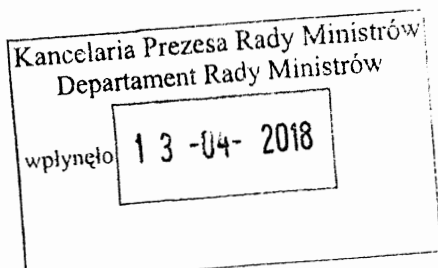
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej


Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem




z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Pan Piotr Gliński
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego